

Stindardul

Anul IX, Nr. 62/63, Iunie-Iulie 1962

Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9

Einzelpreis 60 Pfg.

Credință, hotărâre, inteligență

Anii care s'au scurs, ducând cu ei visuri și iluzii de grabnică reîntoarcere — în furtuna americană, n'au desbătut Exilul de metehnele politicianismului. Eram îndreptățiți să credem că divergențele politice se vor rotunji, că discordiile se vor topi, că intrigile partizane vor înceta, că veninul cleveților se va slei, că în fine Refugiul românesc se va regăsi unul în fapt și cuget — bloc de granit — pe platforma tare a intereselor permanente românești.

Iluzii!... Moravurile politicianiste transplantate în exil, farsa continuă. Cabotinii politici în scenă; saltimbanci și irozii, scoși dela naftalină, amuză galeria; ariviții de tot felul continuă, pe genunchi și coate, mersul de gasteropod — spre „carieră”. Dans macabru de umbre; în care a fost antrenat timp de șaptesprezece ani întreg Exilul românesc. Sinistra comedie trebuie să înceteze. De indivizi care s'au dovedit total incapabili să realizeze, dar foarte apti să critice, să destrame și să distrugă, cei care vor să fie de folos lupiei de eliberare naționale vor trebui să se desprindă. Acum mai mult ca oricând, să-și amintescă fiecare că niciodată o organizație dispunând de mijloace și înarmată moral n'a fost distrusă de exterior. Năruirea a urmat totdeauna rușinilor interioare. Pentru a le provoca, inamicul a trebuit să pătrundă în interior. Direct sau indirect. Și nu prin forță. Exercitarea forței

transformă adesea o apărare improvizată în fortăreață...

Arma, în fața căreia puține cetăți au rezistat, e foarte maneabilă și ea se adaptează extrem de repede la orice situație. Ea nu vizează zidurile, ci cîrșia morală a oamenilor. Și nici n'are nevoie să deschidă breșe. Ele există. Invidia, cupiditatea, orgoliul apărătorilor sunt provocate, întreținute, accentuate. Ajunse la paroxism, ruptura frontului de apărare se produce instantaneu: atunci condițiile favorabile asaltului final sunt îndeplinite. Fructul păgubii, dușmanul nu are decât să întindă mîna...

Calul Troian nu e decât un simbol, arma miraculoasă se cheamă viciile. În fața ei nu rezistă decât credința, hotărârea și inteligența. De aceea: mulți chemați, puțini aleși...

Cînd vom fi la pămînt, se va face numărătoare; atunci dacă unul din zece va rămîne credincios cauzei românești, ne vom ridica din jărănă și vom învinge.

STINDARDUL

„Tu, Române, care ai stat pînă astăzi la o parte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii veriga de temei și de statornicie.”

NOTE DE CARNET

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Scopul Rezistenței

În ciuda acțiunilor sporadice presărate de-a lungul anilor de opresiune și surghin, repede uitate, rezistența românească nu a reușit să se impună. Cînd se vorbește de eliberarea țării, cîtoropite de comunism, numele României nu mai este evocat. Omissioni semnificative, plină de amenințări, gravă. Preludiu al uitării...

De ce-am mai încerca să stabilim răspunderea? Clevețurile, intrigările, meschinăriile, de nuanțe și obediențe diferite, au fost vînturate destul. Liber fiecare să-și scruteze conștiința; și dacă nu va găsi nimic să-și reproșeze, să continue. Vom căuta să înțelegem cauza răzmerii rezistenței românești pe planul secund al manifestățiilor minore.

Explicații sunt multe. Unele tendențioase, altele valabile. Reținem: lipsa unui comandament unic, lipsa unui plan de ansamblu de lungă durată și, drept corolar al acestor două lipsuri majore, lipsa de coordonare. Toate aceste lipsuri sunt reale; esențială însă e una singură: **inexistența unei concepții românești de acțiune globală.** „Rezolvarea problemei românești la scară internațională” și „Noi nu ne ocupăm decât de treburile noastre”, au fost pînă acum arhetipurile gândirii românești în materie de luptă anti-comunistă. Formulări lapidare a două concepții strîmte, inoperante și fără viitor; teorii circumstanțiate care anulându-se reciproc livrează fondul celestăi mentalități, ne formulată de nimeni, dar adoptată de toată lumea: „Noi nu ne ocupăm de nimic.” Dincolo de cuvinte, acesta este suportul ideologic al instalării refugiatului român — cu stîlniță și fără probleme de conștiință — în rolul confortabil de „rezistență”.

Publicăm aceste note, convingîți fiind că ele nu vor servi decât aceluia în care continuă să trăiască dorul reîntoarcerii și pe care credința în viitor nu l-a părăsit. Scopul lor e să umple golurile principale. Ele pot constitui în același timp canavasul unei doctrine românești de luptă anti-comunistă.

Problema Eficacității

În orice acțiune sunt de considerat următorii factori:

- Scopul,
- Posibilitățile: mijloace în raport cu obiectivele,
- Metode de realizare,
- Cadrul,

Scopul justifică acțiunea. El influențează puternic asupra mijloacelor, dar foarte puțin sau aproape deloc asupra obstacolelor. Eficacitatea constă în adaptarea metodelor de realizare la posibilități, într-un cadru dat. Înțelegerea cadrului, sub dublul aspect — național și internațional — capătă pentru lupta popoarelor subjugate de comunism o importanță capitală. De acest adevăr trebuie să se pătrundă tot Românul. Căci dacă definirea sensului luptei naționale de eliberare necesită cunoașterea exactă a situației din Țară, conșterea, organizarea și conducerea ei implică situarea problemei românești în contextul politic mondial. Ca atare, tot ce se întîmplă azi în lume ne privește direct. Berlinul, Algeria, Formosa, Cuba, sunt problemele noastre. Eficacitatea luptei naționale de eliberare a Țării depinde în mare măsură de rezolvarea lor.

Dacă revolta maghiară a eșuat, cu tot eroismul de care Ungurii făcuseră dovadă, motivul principal trebuie căutat în ne-abordarea și deci ne-rezolvarea prealabilă a problemei eficacității insurecției armate în condițiile momentului. Meritul revoluționarilor unguri e de a fi urmărit cu îndărătnicie scopul, gresala lor a fost că au făcut abstracție de contextul internațional. Nu au avut o strategie și nici o tactică. Altfel, revolta maghiară îmbracă alte forme. Pretenția disproporționată cu mijloacele, ca Rușii să plece arborînd steagul alb al înfrîngerii i-a deservit, iar acroșarea la teren le-a fost fatală. Cu reculul în timp pe care îl avem azi, politica sovietică de „liberalizare”, care a făcut posibilă revolta Ungurilor, ne apare suspectă. Se știe că una din caracteristicile totalitarismului bolșevic care îi dă o aparență de stabilitate și putere, e arta cu care știe să elimine, înainte de a se fi organizat, orice opoziție. În această lumină, politica de „liberalizare” nu putea fi decât o metodă abilă, întrebuintată oportun, pentru a forța rezistența macinînd a popoarelor subjugate să se descopere prematur. Sigur, această descoperire a depășit prevederile, metoda însă nu a fost înfrîmătată. Rezistența maghiară a fost complet și pentru multă vreme lichidată. Și, ceea ce este cu mult mai grav, resorțurile morale ale Poporului Ungar au fost zdrobite. Sancțiune istorică a ignorării realităților internaționale: eroism exemplar, eficacitate nulă.

Cert, în împrejurări vitrege, atunci cînd posibilitățile sunt minime (ele nu sunt niciodată inexistente, afară de cazul cînd scopul e

(urmare în pag. 2)

Judecarea situației

I. SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ, agravată și complicată de precipitarea ultimelor evenimente, capată un caracter decisiv. Abandonarea Algeriei constituie penultima fază a manevrei concepută de Lenin: **înlocuirea Europei prin Africa de Nord.** Cînd la Alger va fi instalat un guvern pro-comunist, susținut și controlat de Moscova, manevra va fi terminată.

În fața acestei situații critice, singurele reacțiuni efective ale Occidentului sunt încercările de unificare a Europei; ele înlămpînă însă atacurile inversate ale cuceritorilor comunisti și manevrele dilatorii ale falșilor europeni, cît și opoziția nuanțată dar tenace a Angliei.

Atitudinea Statelor Unite ale Americii, față de înaintarea comunismului, se caracterizează prin lipsa de inițiativă și nehotărâre; față de aliații europeni, guvernele Statelor Unite au o atitudine echivocă. Simpatia și sprijinul lor merge către neutrii, care, pe plan internațional, susțin indecise blocul comunist.

II. INAMICUL. Unealtă a conspirației mondiale, în coluziune cu cercuri influente din Occident, Comunismul se menține prin teroare și se extinde prin forță: una și alta sprijinite pe complicitate și învăluite într-o propagandă savant orchestrată. Dispunînd de o strategie și o tactică de o eficacitate indiscutabilă, inițiativa îi aparține; dar ne-avînd adeziunea popoarelor respective, posibilitățile lui sînt totuși limitate. Nu se sprijină decât pe o infimă minoritate, dar tîne solid popoarele aservite prin metode abile și o bună încadrare. Social și economic: falșimant. Dispune de mijloace care îi dau în condițiile actuale posibilitatea lichidării rapide a oricărei opoziții, dar nu poate susține un război de uzură de lungă durată.

III. FORȚELE ANTI-COMUNISTE. Lumea liberă, victimă a conspirației mondiale nu e momentan capabilă de nicio reacție salvatoare. Fără o resurrecție morală a opiniei publice mondiale, devenită conștientă de jocul sinistru al oamenilor politici responsabili care confundă voii succesele comuniste cu „Sensul Istoriei”, lumea liberă va merge din abandon în abandon către prăbușirea totală.

Forțele proprii: forțele naționale din Țară și Exil.

Aliați: grupurile naționale de refugiați și forțele naționale din țările vecine cîtoropite de comunism; mișcările anti-comuniste din lumea liberă; țările anti-comuniste.

În ansamblul lor, forțele anti-comuniste sînt numeric importante, dar insuficient organizate, potențiale. Cînd aceste forțe vor deveni efective — și avem destule motive să credem că momentul se apropie —, comunismul va fi înțecat de a mai constitui o primejdie mondială.

C. POROINEANU

„Clădind, dela temelie, cu sudoarea frunții și cu răbdare, piatră peste piatră, vom ajunge să împlîntăm Stindardul nostru, nepieritor și falnic, pe culmile pe care alădea generații, înaintea noastră, au dorit și au vădit, au suferit și s'au sacrificat să-l împlînte.”

MEȘAJ DIN BRAZILIA

Din partea organizației „FRENTE DE LIBERTAÇÃO DOS POVOOS SUBJUGADOS PELO COMUNISMO” (Frontul de eliberare a popoarelor subjugate de comunism), primim următorul meșaj:

Sao Paulo, 19 Iunie 1962

Stimate Domnule Director,

Am luat cunoștință cu reală satisfacție de ziarul „STINDARDUL”, a cărui atitudine curajoasă și clară în lupta împotriva comunismului și a aliaților săi fățiși ori ocuși o admirăm sincer.

Vă felicităm pe Dv. și pe camarazii reușiți în jurul bravului „STINDARDUL” rugînd pe Dumnezeu să vă ajute în lupta ce duceți pentru eliberarea patriei românești.

p. Secretar general
Radu Cindrel

Mănăstirea Dragomirna: Intrarea principală și unul din turnurile de apărare.

KLOSTER DRAGOMIRNA (hier: der südöstliche Turm), 13 km nördlich von Suceava (Südbukovina) gelegen, ist eines der interessantesten und schönsten Klöster Rumäniens. 1602 von dem Metropoliten Anastase Crinca erbaut, von mächtigen Festungsmauern, Türmen und Bastionen umringt, zeigt dieses Kloster alle Charakteristiken des moldauischen Stils im 17. Jahrhundert.

Das Kloster besaß vor dem Kriege eine reichhaltige Bibliothek, mit vielen alten Manuskripten und zahlreichen Miniaturbildern aus dem 17. und 18. Jahrhundert.

Genau wie Dragomirna, waren fast alle moldauischen Klöster gleichzeitig auch Festungen.

Patriotismul ca perspectivă

de Antoaneta BODISCO

Iubirea de patrie e veche dar cristalizarea ei într'un concept, destul de proaspătă. Omul se naște cu o infinită posibilitate de senzații care vor deveni sentimente, de înclînări ce se vor împlini într-o idee. Dela prunc la om, dela trib la nație, linia omului poate fi dreapta simplă ori aceea frîntă, în afara oricărei geometrii.

În viața de toate zilele, întrebîmîntul cuvîntul „drept”, „dreaptă”, pentru a ne lămuri înțeleșurile vechi, aduse cu istoria, cu rînduiala noastră de oameni. Nimic nu ne umple mai mult de spaimă, decât gîndul de a ne fi abătut de la calea cea dreaptă, a fi căzut, cu alte cuvinte, în păcat. Fiindcă, drept — în mintea noastră — este egal cu a fi om, după cum nedrept înseamnă a fi neom. În politică, înțeleșurile s'au instreinat, dar drept este că și politica nu mai reprezintă ceea ce credea Socrates: un demon care pune stăpînire pe el și îi poruncește ce **nu trebuie să facă**. În dialogurile cu Platon, Socrates apare dus pe gînduri, în cea mai adîncă singurătate, contrariu verbalismului, retoricilor.

Porînd tot dela conceptul socratic, „cu-nădăste pe tine însuși”, omul drept, conștient de forța și menirea lui, și-a căutat drumul, cu răbdare. A fost un îndrăgornit, fără să fie nepărat un doctrinar, fără cea mai mică înclînare către prozelitism. Dreptatea e una, spune poporul român, după cum linia dreaptă, în perfecția ei rectilinie, e unică. Tot așa, pentru cel drept, nu există calea de mijloc. Și cum misiunea lui nu este de a crea o doctrină politică ci una morală, nicio confuzie nu este cu putință, cu atât mai mult cu cît om drept în sens moral e cu totul altceva decât un om de dreapta. Mai simplu, un om drept poate fi și de dreapta, dar nu întodeuna un om de dreapta este și un om drept.

Dar comunismul? El nu intră în discuție, deoarece nici în sens politic nici în sens moral el nu poate fi definit printr-o linie dreaptă. Pen-

(urmare în pag. 2)

NOTE DE CARNET

(urmăre din pag. 1)

simplă aberație), problema eficacității nu e ușoară; mai ales dacă se confundă dușmanii cu prietenii, aliații cu inamicii și invers. Insolubilă însă nu e. Pusă în termeni precizi, orice problemă e pe jumătate rezolvată. Politica internațională definindu-se prin punctele de interferență ale intereselor naționale, cadrul acțiunilor de eliberare depășește teritoriul național.

Situția de Ansamblu

Anunțată de fenomenul despiritualizării Occidentului, dominată de amenințarea bolșevizării lumii, situația politică actuală e caracterizată de creșterea potențialului militar și a presiunii blocului comunist și agravată de complicitatea unor cercuri influente din Occident.

Pe toate planurile, deteriorarea condițiilor unei acțiuni eficace de combaterea pericolului apare evidentă.

În Tară: Opoziția politică, eliminată; Partidul și Aparatul de Stat, consolidate; Rezistența națională dezorganizată.

În Exil: Divizare și uzură; asimilare sau îndiferență.

Pe Plan Internațional: Puterile Occidentale au ratat nenumărate ocazii favorabile. La momentul oportun, monopolul armelor atomice nu a fost exploatat politic. Comunismul recunoscut legal acolo unde a fost impus prin forță și trădare se întinde și se întinde.

Oportunitatea acțiunii

Aceasta fiind situația, se pune întrebarea: Este, în împrejurările actuale, lupta națională de eliberare a țării oportună și în ce măsură? Inșușindu-se punctul de vedere difuz și al corat în opinia publică de presa de tiraj (pro sau crypto-comunistă), răspunsul majorității refugiaților români la această întrebare e negativ. Argumente: a) Forța actuală a comunismului internațional; b) Indiferența Occidentului; c) Riscul declanșării unor represalii sângeroase.

Că aceste argumente sunt în măsură să arunce îndoiala în suflete e sigur; că acceptarea lor poate justifica ezitarea și chiar refuzul oamenilor de a se angaja total și fără rezerve într-o luptă grea și îndelungată e mai mult decât probabil.

Dăruire totală nu poate fi cerută combatanților decât în măsura în care ei vor fi convinși că există totuși anumite șanse de reușită; că indiferent dacă ei vor vedea sau nu sfârșitul luptei, jertfa lor nu va fi inutilă. Numai credința nestrămutată în viitor poate galvaniza energiile. Numai identificarea cu ideea că ea nu e decât o zădărnă în luptă nesfârșită al luptelor, al năzuințelor și deziluziilor, al căderilor și ridicărilor, în virtutea cărora, din generație în generație, urmându-și destinul, Neamul Românesc urcă mereu, numai această identificare va ridica generația noastră la înălțimea acceptării sacrificiului.

Că atare, niște argumente menite să mineze maroul luptătorilor și să justifice politica de resemnare și abandon, noi nu putem să le acceptăm. Dar nici nu le putem respinge pur și simplu. Căci dacă forța comunismului internațional e discutabilă, indiferența Occidentului e manifestă; și înăbușirea în sânge a revoltei maghiare e încă proaspătă în mintea oamenilor.

Se impune deci să arătăm că situația de azi nu e o fatalitate istorică și că argumentele invocate nu au decât o valoare relativă și numai în cadrul politicii actuale.

Nu mai o confuzie între cauze și efecte a putut conduce la concluzia că evoluția situației internaționale ar fi inextinguibilă.

„Sensul Istoriei” poate fi modificat.

Căpitan Constantin STOICANESCU

PICTORUL GEO BOGZA

Epuiând ultimele posibilități ale prozei bombastice — dijma fără socoteală a sovietismului — hiper-gongorice Geo Bogza s'a apucat de pictură. Se uită în oglindă, își mângâie chica, își surdă sieși suav, pune mâna pe pensulă și se descrie minuțios și satisfăcut:

„A fi obiect înseamnă a te mișca pe o scară cu o infinitate de trepte, de la mica ticăloșie față de un singur om pînă la crima împotriva unei întregi colectivități, însoțind toate aceste fapte de o îngrozitoare, și egală murdărie sufletească. A fi obiect înseamnă să trezești prin acțiunile tale, pe linga oroare sau groază, o scribă nemărginită.”

Felicitări pentru valoroasa introspecție!

STINDARDUL CITAT DE UN ZIAR TURC

Articolul nostru „Exemplul lui Dimitrie Cantemir” (Nr. 58/59, Ianuarie-Februarie 1962), tradus în limba turcă, a fost publicat de ziarul „Milli Yol” din Istanbul. Publicând acest articol, ziarul turc scoate în evidență importanța Stindardului.

Suntem recunoscători redactorilor ziarului „Milli Yol”.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

N. I. HERESCU POSTUM

În „Ziar de pubează” (DESTIN, Madrid, vol. 12, 1962) comentând cu emoție dispariția bunului său prieten Al. Busuioceanu, N. I. Herescu scrie: „Cu stingerea lui Alexandru Busuioceanu, cultura românească pierde una dintre valorile ei cele mai pure și mai incontestabile. Boala a răpus pe cărturarul român în clinica Universității din Madrid, în ziua de 23 Martie, la o vârstă când puterile minții omeșii sunt nealinate, ba chiar s'ar putea spune că se află la apogeu lor: 65 de ani, în adevăr, nu mai prezintă astăzi bătrânețea, ci constituie, cu deosebire pentru creatorii spirituali, maturitatea cea mai deplină, cea mai frumoasă. Pierderea pe care o încearcă cultura noastră e deci cu atât mai grea cu cât se produce prea timpuriu.”

Rânduri autobiografice căci la rândul său N. I. Herescu ajunsesse la „maturitatea cea mai deplină”. Dovadă stau studiile sale ultime — podoabe ale gândirii și erudiției.

Volumul *La poésie latine. Etude des structures phoniques*, 1960, epuizat în mai puțin de un an a fost unanim salutat ca o lucrare fundamentală menită să deschidă noi perspective fecunde de cercetare (cf. recenzia lui J. Marouzeau în „Revue des études latines” vol. 38 — 1960).

De când generosul și boicatatul maestru ne-a părăsit au apărut următoarele articole: *Civitas humanus: ethnos et ius* (Atene e Roma 1961); *Les trois exils de Cicéron* (Actele congresului ciceronian 1961); *La tradition manuscrite des poètes latins et les variantes d'auteur* (Revue des études latines, vol. 39 — 1961).

Pagini de nesătioasă meditație cât de bine le înțelegem. Printre rânduri și dincolo de Cicero iată o lecție eternă. Bătrânul republican definește patria — constituția din: legi, leges, justiție, *Judicia*, obiceiul străbunilor, *mos antiquus* și autoritatea Statului reprezentată de Senat, *Senatus* în *re publica*. Când Cicero a fost exilat în anul 58 nimic din acestea nu mai viețuia la Roma. De unde concluzia: patria încluse de a mai exista. Atunci exilul nu e exil; părăsirea teritoriului nu mai are sens; iar ruptura este de ordin moral. Și iată concluzia lui Cicero actualizată și investită cu un prestigiu

CRONICA CINEMATOGRAFICA

„CELE ZECE PORUNCI”

Nu primim numai laude și felicitări însoțite de abonaamente de susținere. Primim și sfaturi. Nu le cerem, dar ni se dau (ne însoțite de abonaamente). Benevol. Și nu pentru că ideile ne-ar lipsi, dar pentru că cei care ni le dau au așa de multe că nu știu ce să facă cu ele.

„Stindardul” prea se ocupă numai de Tară, de Armată și de morți. Morții noștri! E prea orientat într-o singură direcție. Ar trebui să fie mai eclectic, — zic ei.

Inițial am fost tentați să răspundem că orice acțiune presupune o direcție de efort, că orientarea în mai multe direcții nu există decât pentru morile de vânt și nasul de carton. Dar cum nu trecem drept maeștri în eristică, vom căuta să răspundem sugestiilor binevoitoare într-un mod împăciuit. Rubrica cinematografică nu e decât un început. Nu-i exclus ca în viitor să deschidem, așa cum ni s'a sugerat tot de cei care nu doresc decât binele jurnalului, și o rubrică sportivă, și, poate, dar asta nu e sigur, o rubrică „divorțuri și căsătorii”. De ce nu?

Sigur, toate aceste rubrici cer anumite competențe și nu prea le avem. Dovadă că de această rubrică mă ocup eu care nu văd cu plăcere decât un film pe an. Motivul? — Iată-l, sau mai bine zis iată-le, fiindcă sunt două.

Primul: o convingere personală. Eu cred că nicăieri individul nu se dizolvă mai mult în masa spectatorilor decât într-o sală de cinematograf. Cinematografia e pentru mine, printre multe instrumente de masificare, cel mai puternic. Pe ecran, evenimentele se desfășoară repede. Gândirea nu se poate exercita. Răspunsul nu poate interveni. Spiritul cîntă dispăre. Într-o stare de receptivitate totală — între ecran și subconștient nicio posibilitate de triaj — individul primește fără nicio selecție tot ce i se dă. Cinematograful poate fi util sau dăunător. Totul depinde de cum și de cine este întrebuințat. Aici e toată problema: uz sau abuz.

Al doilea motiv decurge din primul. De acest teribil mijloc de fasonare a opiniei publice se face în ultimul timp — mai precis, dela război încoace — abuz. Quasi-unanimitatea filmelor sunt tendențioase. Atrocități nu s'au comis decât de fasciști; comuniștii nu comit decât pentru a-i impiedica pe fasciști să le comită, dar de această cinematografia actuală nu se ocupă. Tabu. Cine sunt fasciștii? Asta e o altă problemă. De o manieră generală dușmanii comuniștilor. Particula *anti* se bucură de o favoare deosebită, cu o singură excepție: în fața vântului semil ea devine obiectă. Răsiții nu sunt decât Europeanii și indeobște Creștinii...

Pe ecran, cine-i fascist — sau considerat ca atare — gândește rău, cine-i anti-fascist gândește bine. Sloganul! Înțelepciune concentrată. Etica și morala, binele și răul se vînd sub celofan, în orice băcănie. Doze simple și duble de anti (anti-fascism și anti-anti-semism, nicio-

nou: Toți sclerații și păcătoșii... sunt în realitate exilați chiar dacă n'au lăsat pămîntul patriei: *Omnes sclerati atque impii... exsules sunt etiam si solum non mutarint.*

La aceste culmi ajunsesse N. I. Herescu în ultimii ani ai vieții pe care i-a petrecut în febră creatoare. Știindu-și timpul măsurat se sbătea cu desnădăjduire să spună tot ce avea de spus. Voi arăta, cu altă ocazie, care erau planurile sale științifice și ce îmbogățire pentru patrimoniul românesc ar fi constituit realizarea lor. Totuși nu se cuvine să regretăm sgomotos acest „esec”. Este o concepție mercantilă a acestui secol vulgar de a crede că valoarea unei aspirații se stabilește în momentul „realizării”. (Și nici nu poate fi astfel când svăcnetul interior e pus pe teigheava producției.) Ideala umanist helleno-roman, care a fost norma vieții lui N. I. Herescu, ne învoia că nostalgia e mai rodnică decât „succesul”, că viziunea chinătoare a formelor nicădă mîngăiate altfel decât cu ochii minții e mai mînoasă pentru suflet decât satisfacția tactică ce o dă obiectul posedat. Nicodată aveau din mâini nu va egala comara de sub pleoape. Astfel N. I. Herescu este mai prezent printre noi prin regretul ce păstrăm față de avântul său înfrînt.

A trecut aproape un an dela dispariția sa. Recitesc cuvintele îndurerate pe care el însuși le-a rostit la căpătâiul maestrului său Iuliu Valoari: „Oricât de familiară ar fi oamenii cu ideea că bătrînii trebuie să plece înaintea celor tineri, brutalitatea despărțirii rămâne aceeași: suferința noastră nu e mai slabă decât la moartea unui tânăr.”

Îl evoc pe boierul părtaş al istoriei noastre celei mai scumpe — era doar din familia Basarabilor — pe maestrul generos și sobru, apropiat și sever, pe cavalerul răzător al idealului de libertate căruia i-a jertfit totul, pe exilatul exemplar care a suferit cu pumni și maxilare înclamate, pe prietenul de care mă despărțeau 26 de ani, derizorii căi vorbea limba enluziismului adolescent. Și vibrez ca o ghitara ce răspunde surd dar fierbinte, ecoului unor acorduri departate...

E. LOZOVAN

dată de anti-comunism) se distribuie gratuit, la domiciliu, pe calea undelor și a televiziunii.

Dar să revenim la subiect. Spuneam că am fost înscădat de comitetul de redacție (cu un vot contra unu și zece abțineri) să mă ocup de cronică cinematografică. A trebuit deci să văd un film. M'am hotărât pentru „Cele Zece Porunci”. Alegerea nu a fost grea. Film religios, critică excelentă: un mare film. Eu n'am văzut decât un film lung: patru ore. Am avut așadar tot timpul să privesc filmul și să analizez spectatorii. Căci ceea ce mă interesează îndeosebi când văd un film, trebuie să mărturisesc, e mai puțin jocul artiștilor, realizările tehnice, culoare, decor, cât reacțiunea sălii. Tema o cunoaștem. Veridicitatea miracolelor nu mă preocupă, în genere. Că Moise a despicat sau nu apele mării cu toiagul n'are în ocurență nicio importanță. Ceea ce caut eu să desprind dintr-un simbol nu e atât realitatea faptului care i-a dat naștere, cât ideea care a determinat presupusul fapt. Mă așteptam să simt transmițându-se de pe ecran suflul lui Dumnezeu și n'am simțit decât ura fără de margini a unui Dumnezeu. Ură deplasată de alt fel. Căci, ne-reușind să-l convingă pe deținătorul puterii pămîntestă, Faraonul, de atotputernicia sa divină, se răzună pe poporul acestuia: boli, fulgere, trăsnete, ploae cu foc. Toate acestea nu ajung. Din tabăra dușmanilor poporului ales — după ce criterii nu se spune în film —, el ucide pe primii născuți. Sfășierile unei mame, ce-și vede murind singurul copil, nu-i interesează. „Făc-se voia ta!” spune Moise. Copilul e ucis. Războiul și cinismul care se degajă din tot filmul sunt două atribute puțin dumnezeiești.

Așa cum e prezentat în „Cele Zece Porunci”, Dumnezeu cel adevărat nu e Dumnezeu oamenilor, al tuturor oamenilor. Realizatorii filmului comit, prin exces de zel, și câteva inadvertențe. Din sclavie, din această teribilă sclavie, care a motivat mânia divină, poporul ales pleacă cu turme de oi, cu călduri de păsări, cu cirezi de vite, cu bișteriți și cu aur în așa cantitate că își poate permite luxul unui enorm idol de aur.

Nu punem la îndoială suferințele poporului ales în robia egipteană; dar și astăzi se vorbește de anti-semism și persecuție a evreilor în țările de „democrație populară” și toată lumea știe că ei ocupă posturile chee...

Oricum, în tot filmul nu vedem, în tabăra egipteană, nici măcar un singur om cum se cade. Ba da, unul singur: Moise. Dar în vinele acestuia curge sânge ales. Nici nu se putea altfel.

În filmul „Cele Zece Porunci”, Dumnezeu e rasist.

„Un neam care nu-și reazimă valorile vieții pe elita faptei și a gândului, nu poate învinge furunile soartei.”

PATRIOTISMUL CA PERSPECTIVĂ

(urmăre din pag. 1)

tru el, dealțul, drumul cel mai scurt dintre două puncte pare a fi curba. Drum sinuos între ură și spaimă. Drum de tortură, pe al cărui parcurs punțile solvării sunt luate de curentul pasiunilor doctrinare. Rătăcirile Primejdii ce amenință comunismul mai mult decât războiul atomic. «Tout sentiment poussé à l'excès est sans portée», spunea Talleyrand.

Un om drept e un iubitor de oameni, de lege, de țară. Din el se naște patriotismul, omul care — pe tăcute — își adună noțiunile, sentimentele, ideile, le filtrează, cântărește, păstrând pentru el dar dădă Cesarului ce i se cuvine. Un patriot, spre deosebire de un patriotat, își iubeste țara cu măsură, cu stăpînire de sine. El nu ia o altitudine, o poziție, ci se află în ea și în ea în mod empiric. Orice patriot este în același timp un om de acțiune. Contemplația nu îi este streină, cum lui Kant raționa pură nu-i îndepărta privirea dela bola înstelată deasupra lui... Patriotismul nu înseamnă o împunare a înțelegerii umane, nici o micșorare de perspectivă. Patriotul e și un spirit universal nu numai un depozitar al virtuților naționale.

Astăzi, asistăm la prefaceri hibride. Comunismul tinzînd spre naționalism, noțiuni care se bat cap în cap, ori patriotismul vociferant, tot atât de intransigent și fanatic precum comunismul. Adevăratul patriotism, nu pornește dela o altitudine de constrîngere, ci de desindere, nu dela negație, ci dela o afirmație limpede. Patriotul cunoaște satisfacția vieții în comun și o respectă. Singuratec și solidar în același timp, el se simte liber de nevoia imperioasă a comunismului de a exercita o presiune, o supra-

veghe asupra masselor. Patriotismul poate tot atât de bine convietui cu sine — fără a cădea în steril, precum cu massa, fără a-și însuși spiritul de turmă. Patriotismul este o forță în sine, simplă și grandioasă, pe când comunismul este o născocire și o soluție în extremis. Dar și patriotul se poate afla „în calea răutăților”. Poate cădea în greșală când pierde sensul răspunderii, care consistă, într-o analiză adâncă a propriului său Eu. Patriotismul adevărat, spune Ortega y Gasset, în *Meditaciones del Quijote*, este acela care își propune o analiză pînă în adîncul conștiinței etnice, care să revizuiască toate concepțiile naționale. Tără a accepta în mod superstițios niciunul. Că alte cuvinte, ceea ce au milenii înainte ceruse un alt gânditor spaniol, Seneca, când vorbea de omul, „qui ignovus moritur sibi”, care moare necunoscut de el însuși. Ortega, definește patriotismul ca o luptă inimă, culturmăroasă, o obligație de a face din el perspectivă, ierarhie. Această revizuire a conștiinței etnice, presupune stadii preliminare, luciditate, prezență de spirit. Înseamnă, uneori, o revizuire a tradiției, a trecutului, a desbărbării de tot ce poate însemna „el aniquilamiento progresivo de la posibilidad Española”, spune Ortega. Spaniol însemnează pentru mine o foarte înaltă făgăduială care numai în cazuri extreme de rare s'a realizat. Nu... nu putem urmări tradiția ci tocmai contrariul ei, împotriva ei, dincolo de ea... Din ruinele tradiționale trebuie să salvăm, în mare groabă, substanța primordială a rasei, modul hispanic, acel genuin tremur spaniol în fața haosului...

Antoaneta BODISCO

O carte de mare actualitate

Marcel Fontaine, *La République Populaire Roumaine contre la culture française. 15 ans de guerre, 1948—1962*. Paris, Fundația Regală Universitară Carol I, 1962, 253 p. NF 5,00.

În momentul în care ne venea știrea că la intrarea romantică dela Strasburg (aprilie 1962) profesorii francezi — mai toți — au votat pentru înfierea viitorului congres la București (agapele dela Sinaia au efect tardiv ca răgădala îmbuibării), aveam ocazia să citim proza lui Ilija Ehrenbourg în „Le Figaro littéraire” și să luăm cunoștință de reportajele lui Sacha Simon — trimisul aceluiași ziar la Moscova de unde a fost expulzat cu eleganța cunoscută. Masochist, declară că este vorba de „chroniques sans rancune”. La care nu se poate răspunde decât cu: *«Il y a des coups de pied au... qui se perdent»*. Îngreșoși răsoaiam presa marei țări care dă impresia unei colonii morale: filme, literatură, pupături — toate lasă un loc din ce în ce mai mare sovietismului și „farmecului slav”. Zadarnic ne torturăm mintea nu putem înțelege cum spiritul cartesien se împacă cu haosul măsculesc. (Până și un luptător lucid ca Albert Camus n'a găsit altceva mai bun de făcut decât să-l adapteze pe Dostoievski). Așadar în momentul în care ne venea să pronunțăm fraza teribilă: Francezii se vor lăsa de orbirea lor actuală când Cazacii își vor adăpa iar caii în Place de la Concorde — neosea acest volum. O spunem din capul locului: dacă nu ne-așters toată amărăciunea ne-a calmat multe din nespusele noastre revolte. Mai mult el ne-a arătat că mai există oameni lucizi în Franța.

Și totuși... Prof. Marcel Fontaine e numai biologic francez. Că ne-a înțeles atât de bine (urmăre în pag. 4)

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale“

Datorită străduințelor aceluiaș compatriot domiciliat în Franța, am putut obține și Lista de pierderi Nr. 2 (ofitieri și subofitieri), precum și primele tabele, întocmite de Cercurile de Recrutare, cuprinzând numele soldaților, fruntașilor, caporalilor și sergenților căzuți pe câmpul de onoare.

Publicăm mai jos

LISTELE Nr. 2 și Nr. 4

de ofitieri și subofitieri morți pentru Patrie, începând dela 21 Iunie 1941, ora 24.

OFITERI:

34. Ionescu N. M. Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
35. Stănescu I. Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
36. Stratulat V. Vasile, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
37. Maniuc M. Petre, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
38. Radu C. Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
39. Popa N. Al. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
40. Stancu Gh. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
41. Crușevan V. Vladimir, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 5 Iulie 1941.
42. Vințescu I. Dumitru, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 6 Iulie 1941.
43. Pădineanu I. Gheorghe, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 6 Iulie 1941.
44. Georgescu T. Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 6 Iulie 1941.
45. Popescu Al. Virgiliu, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 6 Iulie 1941.
46. Prodan Gr. Mihail, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 7 Iulie 1941.
47. Florian D. Vasile, Locot. (rezervă), Artilerie, mort la 7 Iulie 1941.
48. Popescu I. Marin, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 7 Iulie 1941.
49. Iliescu I. Gheorghe, Lt. Colonel (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
50. Vlădoiu D. Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
51. Glodeanu L. Boris, Locot. (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
52. Mateescu N. Ștefan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
53. Poponea Gh. Sextil Constantin, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 8 Iulie 1941.
54. Vasilescu G. Alexandru, Lt. Colonel (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
55. Cerbu A. Nicolae, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
56. Zachir Ali Cadir Omer, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
57. Neguț I. Valeriu, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
58. Popa I. Grigore, Locot. (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
59. Mierloiu D. Marin, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
60. Andreescu I. Iorgu, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
61. Smeu Constantin, Sublocot. aviator (activ), Aviație, mort la 8 Iulie 1941.
62. Chiru Nicolae, Căpitan observator (activ), Marină, mort la 8 Iulie 1941.
63. Ionescu I. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
64. Stănescu N. Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
65. Florescu I. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
66. Papandopol L. Vsevolod, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
67. Alanașiu A. Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
68. Pavel A. Pavel, Locot. (rezervă), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
69. Negulescu Dumitru, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 8 Iulie 1941.
70. Vaida I. Simion, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
71. Lungulescu I. Lucian, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
72. Zamfir N. Dumitrescu, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
73. Marcu T. Teodor, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
74. Ionescu G. Gheorghe II, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
75. Popovici Gh. Constantin, Locot. (activ), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
76. Combari I. Grigore, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 19 Iulie 1941.
77. Nicolaescu C. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 1 Iulie 1941.
78. Gavaciuc Mihai, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 2 Iulie 1941.
79. Keul R. Rudolf, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 3 Iulie 1941.
80. Ștefăruț S. Porfirie, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 4 Iulie 1941.
81. Grigoriu Dumitru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 4 Iulie 1941.
82. Maxim Alexandru, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.

83. Clopoțel Eugen, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 Iulie 1941.
 84. Tolocariu Petrea, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 7 Iulie 1941.
 85. A. Popoi Iorgu, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 86. Bufnariu Nicolae, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 87. Burlacu Ștefan, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 88. Hasnaș Gheorghe, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 89. Dragomir Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 90. Stănică N. Constantin, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 91. Blaga I. Liviu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 92. Grobnic G. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 93. Iffimie Gh. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
 94. Popescu Grigore, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
 95. Ciavărnaș C. Mircea, Medic Sublocot. (rezervă), Sanitarii, mort la 14 Iulie 1941.
 96. Popescu Gheorghe, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
 97. Stoica Mihai, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
 98. Leonte Mircea, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
 99. Vasilescu Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
 100. Roșca Gavril, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
 101. Cazacu Savin, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
 102. Mazur Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 18 Iulie 1941.
 103. Rădulescu N. Constantin, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 18 Iulie 1941.
 104. Istrali I. Marin, Sublocot. (rezervă), Artilerie, mort la 18 Iulie 1941.
 105. Popescu A. Cicerone, Sublocot. aviator (rezervă), Aviație, mort la 8 Iulie 1941.
- SUBOFITERI:**
21. Călugăru Gheorghe, Plotonier T.R. (rezervă), mort la 5 Iulie 1941.
 22. Constantinăscu Vasile, Sergent Major (rezervă), mort la 5 Iulie 1941.
 23. Constantinăscu Ion, Sergent Major (rezervă), mort la 5 Iulie 1941.
 24. Dughe Gh. Vasile, Sergent Major (activ), Infanterie, mort la 6 Iulie 1941.
 25. Oae Ioan zis Stănescu, Plotonier (activ), Cavalerie, mort la 6 Iulie 1941.

„Am dorit și am visat, am luptat și am îndurat, am fost bărfit și am fost lovit fiindcă am vrut să pun: în mâinile tale vânoase, cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit, cea mai înflăcărată credință; în inima ta curată, cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar mai neprihănită haină; în credința ta nelimitată în destinele neamului, cele mai înflăcărate aripi; în privirea fa, scrutătoare și caldă, cea mai vie dintre icoane: Patria.“

ION ANTONESCU
Mareșal al României

CAVALERIA ROMÂNĂ ÎN KUBAN

„S'a conferit Ordinul „Mihai Viteazul“ Clasa III-a Colonelului Negoescu Grigore, pentru bravura personală și faptele excepționale de armă săvârșite în operațiunile pentru trecerea canalului Kurka și cucerirea Anapei.

La 21 August 1942, avântându-se în fruntea unui escadron, manevrează satul Kalabakka și distruge pe inamic, înlesnind astfel trecerea peste canal.

Între 27 și 30 August 1942, cerește succesiv Minova, Alexievka, Novo Mihailovski și Costegarevka, tăind astfel retragerea inamicului prin peninsula Taman.

În ziua de 31 August 1942, printr-o înaintare vertiginoasă cu regimentul încălecat, în fruntea a 2 escadroane trece printr'un puternic foc de artilerie și aviație, surprinde și nimicește forțele inamice aflate în satul Anapskaia și ocupă Anapa după lupte grele de stradă.“

Monitorul Oficial, Nr. 44/1943

„În ziua de 22 Septembrie 1941, o patrulă de 4 IAR din Grupul Locot. Comandor Părvulescu, a angajat o luptă aeriană cu 20 avioane de vânătoare »Rata«, sovietice.

Au fost doborâte 8 avioane inamice, iar restul izgonite.

Patrula s'a înapoiat la bază fără nici o pierdere.“

Ordin de Zi, 17 Oct. 1941

Noi categorii de aviație — bombardament, în picaj, asalt — impuse de nevoile câmpului de luptă apar în compunerea aviației noastre. O nouă organizare mai suplă, impusă de experiența frontului, la naștere. Inamicul e din ce în ce superior numeric. Luptăm în condiții inegale. Cantități noi îi opunem însă calitatea. Numărul zburătorilor inamici e bătut de elanul și abnegația, de inteligența și spontaneitatea, impetozitatea și tehnica piloților noștri.

Sunt virtuți ce vin din adâncurile biologice ale rasei, din seva străbunilor, din faptele în lupte ale înaintașilor în tot sbuciumul nostru trecut. Prin aceste virtuți, am rămas și am dăinui aici două mii de ani. Prin ele vom rămâne, vom dura și vom învinge, astăzi ca și ieri.

Activitatea Aviației române dela 1 Ianuarie 1943 și până la 22 Iunie 1944:

Aviația din zona frontului: 2080 ieșiri avion și 12989600 Kg. bombe aruncate.

Aviația de vânătoare pentru apărarea teritoriului: 2026 ieșiri avion.

Aviația de transport a efectuat 11668 ore de zbor cu 2171140 Km. parcurși, transportând 21075 curieri și trupă; 4424 răniți, 281850 Kg. combustibil și muniiți, 2685331 Kg. poștă și materiale diverse.

Această activitate arată măsura efortului și energia cheltuită de echipajele armii aeriene, în supraomeneasca lor strădanie de a înceti, de a slăbi și de a opri amenințarea ofensivă a inamicului spre granițele Neamului Românesc.

Pe lângă sprijinul dat forțelor terestre, această activitate s'a soldat cu următoarele victorii:

Aviația din zona frontului: 392 avioane doborâte (332 sigur și 60 probabile).

Aviația de vânătoare pentru apărarea teritoriului: 34 avioane sigur doborâte în atacul aviației anglo-americane dela 1 August 1943; 157 avioane sigur doborâte în atacurile aviației anglo-americane dela 4 Aprilie 1944 și până la 22 Iunie 1944.

(urmare în pag. 4)

Forțele noastre aeriene*)

II.

Cu prilejul Zilei Aviației 1944 (Sfântul Ilie), Generalul aviator Jienescu, Subsecretar de Stat al Aerului pe vremea aceea, a arătat în ce măsură a participat arma noastră aeriană la războiul antibolșevic.

General Jienescu a spus atunci:

„Când se va scrie istoria acestui sângeros război, unic prin mijloacele și spiritul în care se poartă, se va vedea atunci:

— ce străfări și câte supraomenești eforturi s'au făcut pentru ca prezența în primele rânduri, prezența continuă și activă, a armii aeriene să fie posibilă;

— în ce condiții a fost purtată lupta acestei arme și

— cum intervenția ei, cu toată superioritatea net disproporționată a adversarului, s'a putut face simțită, împiedecând sau stănenind activitatea inamicului, ușurând astfel efortul trupelor terestre proprii, sau cel puțin apărând onoarea și demnitatea românească atunci când inamicul era în superioritate zdrobitoare.

În ziua de sărbătoare care simbolizează avântul și înăpăirea sufletului zburătorilor români și puterea lor de jertfă, de credință, de mărturisire de credință și de încredere, ca o pilă și un îndemn pentru eforturile noastre viitoare, ca o dovadă de bărbăție și de rezistență a Neamului, să se arate, nu în vorbe vagi, ci în cifre reci, dar cu atât mai elocvente, ce s'a făcut în acești trei ani de război și care a fost contribuția în luptă a Aeronauticii Regale Române.

Deși dotată cu un material divers ca origină, tip și posibilități, Aeronautica noastră s'a angajat cu totalitatea forțelor în luptă, asumându-și sarcina executării unor grele misiuni, într-o acțiune proprie, pe frontul Basarabiei.

Această aeronautică a luptat dărz, prin ger, prin furtuni de zăpadă și ceață, de cele mai multe ori în zbor orb, cu avioane construite a fi folosite la înălțime, deci în afara focului armamentului automat terestru. Formațiile noastre aeriene, insuflete de echipajele lor hotărâte, au executat cele mai extraordinare misiuni, adevărate misiuni de sacrificiu.

*) Vezi „Stindardul“ Nr. 52/53, Mai-Iunie 1961.

Campaniile anilor 1941 și 1942:

Aviația de luptă (de pe front) a efectuat 15085 ieșiri avion și a aruncat 4669242 Kg. bombe.

Aviația de vânătoare pentru apărarea teritoriului a efectuat 1671 ieșiri avion.

Aviația de transport a efectuat 5488 ore de zbor cu 1052435 Km. parcurși, transportând 5571 curieri și trupă, 5304 răniți, 535624 Kg. combustibil și muniiți, 1165387 Kg. poștă și diverse materiale.

Transmișiunile Aero au întins 5300 Km. cablu de companie și au exploatat 5300 Km. de rețea permanentă.

În acest timp, Aviația Română a înregistrat următoarele victorii:

Aviația de front și terestru: 653 avioane sigur doborâte și 8 probabile;

Artilerie Antiaeriană: 367 avioane sigur doborâte și 73 probabile.

Total deci: 1020 avioane sigur doborâte și 81 probabile.

Războiul este însă o dramă teribilă și el nu poate fi dus fără pierderi, fără sacrificii dureroase în oameni și în material.

Pierderile acestei perioade de operațiuni, corespunzător activității desfășurate, se ridică la 122 avioane proprii.

Aviația a pierdut 105 ofitieri și 84 subofitieri. Artileria Antiaeriană a pierdut 4 ofitieri, 3 subofitieri și 206 trupă.

Desigur, pe lângă cifra victoriilor, pierderile sunt nelătmate, ceea ce dovedește calitatea, pregătirea profesională, tehnica de luptă, avântul și virtutea ostășească a zburătorilor români. Nu trebuie să uităm însă că în luptă cel mai brav, cel mai bun, cel mai avântat, adevăratul elite ale armii, elitele Armatei și Națiunii.

Lupta continuă fără șovăire. Soarta armelor se schimbă. Inamicul din Est, puternic sprijinit material de aliații săi, e în plină ofensivă. Existența Neamului e amenințată.

Victoria sau de nu, moartea în sclavie ne așteaptă.

Reorganizată, reincadrată și dotată cu noi materiale, datorită sprijinului aliaților noștri germani, Aeronautica Regală se prezintă pe câmpul de luptă cu noi forțe și cu o structură complexă.

◆ **După inspecția lui Crusciov.** — În ziua de 6 Iulie 1962, s'au întâlnit la București „delegațiile de partid și guvernamentale” din RPR și din Bulgaria. Din partea reperistă, în afară de Dej și de Maurer, la această constatare au participat: Alexandru Bărlădeanu, membru al „comitetului central” al PMR-ului, vicepreședinte al „Consiliului de Miniștri” (Evreu, inginer electrotehnic, studenț la Universitatea din Iași, vechi militant comunist și unul dintre puținii intelectuali din echipa „de vârf” a Partidului. Absolvent al Institutului de Planificare din Tâșkent, Alexandru Bărlădeanu este căsătorit cu fiica rectorului aceluiași institut, o uzbekă) și Gheorghe Gaston Marin, membru și el CC-ului, președintele Comitetului de Stat al Planificării, a cărui scurtă biografie am dat-o într-un număr precedent al ziarului.

Din partea bulgărească au participat la constatare: Anton Iugov, membru al Politburoului și președinte al Consiliului de Miniștri al Bulgariei, Stanko Todorov, membru al Politburoului și vicepreședinte al aceluiași consiliu de miniștri, președinte al Comitetului de Stat al Planificării și Jivko Jivkov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

În comunicatul publicat cu această ocazie se spune: „Cele două delegații au făcut un schimb de păreri și au hotărât accelerarea lucrărilor de proiectare a importanților noi hidroenergetici pe Dunăre în sectorul Izlaz-Somovit (NN). Deci proiectul româno-ugoslav dela Porțile de Fer a căzut, deocamdată, în bălta, fiind seamă de utilizarea complexă a apelor Dunării interesând cele două țări, pentru producția de energie electrică, îmbunătățirea navigației, irigațiilor și altele. Cele două delegații au stabilit că încă din 1963 să se deschidă șantierul, iar în anul 1964 să înceapă lucrările de construcție.”

În ziua de 7 Iulie 1962, postul de radio din Moscova a difuzat răspunsurile date de Dej la întrebările puse de doi corespondenți speciali ai ziarului „Izvestia”. La întrebarea „Ce este necesar să se facă pentru asigurarea păcii în Balcani?”, Dej a răspuns:

„Considerăm că toate statele balcanice trebuie să-și unească eforturile în vederea încheierii unui tratat de înțelegere și securitate colectivă a acestei regiuni; trebuie să se pună capăt orientării periculoase, pe care principalele puteri ale N.A.T.O. caută să o imprime țărilor balcanice, membre ale acestei organizații; să se asigure o largă dezvoltare a schimburilor comerciale reciproc avantajoase și a legăturilor culturale între aceste țări. De o deosebită importanță ar fi acceptarea propunerilor U.R.S.S. cu privire la garantarea în comun, de către marile puteri, a securității și independenței țărilor acestei zone și la transformarea Mării Negre într-o mare a păcii și prieteniei între popoare.”

Iată deci care a fost rostul inspecției spectaculare a lui Nikita Crusciov în România! Cât privește inspecția în sine, ea nu a fost lipsită de incidente. Astfel, cu ocazia unei intrări în Atelierele CFR Grivița („Grivița Roșie”), un curajos corespondent de presă american a reușit să-l scoată din sărite pe Nikita. Americanul n'a spus nici un cuvânt, dar a răd când nu trebuia să rădă, a încreștat brațele când claca aplauda, a dat din cap în semn de dezaprobar și a făcut și alte gesturi care au avut darul să-l infurie în așa hal pe Crusciov, încât acesta, pierzând șirul cuvântărilor, a început să vorbească halandala, adresându-se exclusiv acestui supărător participant... Dăla alte manifestări, o sumă de corespondenți de presă occidentali au fost excluși. La Craiova, măsuri de pază au fost excepționale. Cu multe zile înainte de sosirea țării roșii, orașul a fost „pieptănat”, sute de locuințe au fost golite de locatori, claca locală a fost înfășurată cu 1000 de umești soșiți dela București, iar trupele din garizoană au fost conștate în cârmă, în stare de alarmă. Și totuși Nikita n'a îndrăznit să vorbească în Capitala Olteniei... La Constanța, compania de onoare a așteptat mult și bine (ofițerii în fireli și trupa înmănușată)... Nikita a părăsit gara primă-ia ieșire laterală și s'a dus, pușcă, la Mamaia. (Stind.)

◆ **La „Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pentru pace”,** congres care a avut loc la Moscova și care nu s'a desfășurat conform programului (Delegații americani, englezi și din țările scandinave au împărțit, pe străzi, manifeste cu caracter anti-comunist) delegația reperistă a avut următoarea compunere: Mihai Ralea, Aurel Ardeleanu, secretar al „Consiliului Central al Sindicatelor”, pictorul Corneliu Baba, Profira Băncescu (Agitprop „Petrol-Clime”), Ghe. Bogza, Silviu Brucan (Brucăr), Elie Carafoli (fost „carlist”), Ion Creangă, rectorul

Universității din Iași, General Colonel de rezervă Ilie Crețulescu, unul din principalii realizatori tehnici ai „actului dela 23 August 1944”, Ianoș Dumetrescu, prorectorul Universității din Cluj, Dumitru Tudose, om nevinovat, colectivist din județul Olt, Mihai Ghelemegeanu, care defila odinioară, la 10 Mai, în livrea albăstră a FRN-ului lui Carol II, cu pînă la șantiuri, Maria Groza, probabil văduva răposatului „Pătru”, Horia Hulubei, Kovacs Gyorgy, artist al poporului, doctorul Lupu, care n'a împlinit încă o sută de ani, Teodor Marinescu dela „Știința”, Justin Moiescu, fost „gurist” la grădini de vară din cartierul Foișorului de Fac, astăzi „mitropolit”, Aurelian Nestor, ziarist, Ion Pas, Sonda Ranghel, reactivă de curând, Raluca Ripan, protecoarea sudanezilor aflați la studii în RPR, Valeria Sadoveanu, femeie care n'a făcut nimănui nici un rău, Andrei Ștefan, ticălos agent al Securității în rândurile studenției și Ștefan Trișpa, ofțel la Hune-dara. (Stind.)

◆ **Regii negri vin la București în serie.** — După șefi de triburi din Sudan, din Mali și din Congo, o delegație din Dahomey a sosit recent la București, a semnat un tratat de „prietenie și de schimburi culturale reciproce”, a obținut sute de burse pentru „studenți” și s'a înapoiat în junglă. Intre timp, la „Complexul Studențesc” din Grozăvești (Moara Cuiurel) au fost înregistrate de curând o serie de „incidente” între studenții de culoare și cei autohtoni, pentru cei din urmă prezența primilor devenind insuportabilă. (Stind.)

◆ **Propaganda antireligioasă prin UNESCO.** — În numărul 397 al Buletinului de Informații UNESCO se publică următoarea știre: „Ion Popescu-Gopo, maestru român al desenului animat, va realiza pentru UNESCO un film asupra mijloacelor de informare.” În filmul cu pricina, după ce va da „diversele aspecte ale aventurii umane”, Gopo va ilustra „istoria mijloacelor de informare, din epoca de piatră până în epoca sputnicului”, punând accentul pe combaterea misticismului și a prejudecăților religioase. (Stind.)

◆ **Cine este Alexandru Draghici?** — O publicație românească din exil a pretins că Alexandru Draghici, responsabil al treburilor interne, ar fi un fost subofițer de Jandarmi, originar din Județul Buzău. Informația este în întregime inexactă. Alexandru Draghici s'a născut în 1913 într'un sat în apropiere de Moinesti, a fost lucrător la Atelierele CFR Pașcani și n'a fost soldat în fosta noastră armată. Membru al comitetului central UTC, neșus la incorporare, Draghici a fost condamnat în 1936, odată cu Ana Pauker și cu Alexandru Moghioros. (Stind.)

◆ **Paul Cornea** (nume adevărat: Kraus), „sinucis” de altă publicație românească din exil, a apărut, în carne și oase, la Festivalul Cinematografic dela Cannes, joi și mereu în smoking. S'a și fotografiat la Cannes, tot în smoking, împreună cu Ion Popescu-Gopo, Roger Jaquinot, Mel Ferrer, cu Iurie Darie și cu Lica Gheorghiu. Paul Cornea este dealtă director studiourilor cinematografice dela Buftea, post de mare încredere. (Stind.)

O carte de mare actualitate

(urmăre din pag. 2)

nu se datorește oare faptului că o dimensiune a sufletului său e românească? Psiune pe care el o pune în apărarea noastră are o explicație evidentă: România Mare e și opera sa. Militar a furișat-o cot la cot cu noi la Mărășești, iar moral a consolidat-o în cei 30 de ani de învățămînt. Și iarăși ezită... dar atăția și-au trădat angajamentele — față de vii și față de morți. Marcel Fontaine însă ține să sublinieze prin însăși dedicația cărții constanța sa neștruncată: „foștilor mei elevi, prietenilor, și tuturor Românilor care, din cauza fidelității lor față de Franța și cultura franceză, au fost martirizați, au murit ori încă mai zac în închisorile țării lor.”

Hotărât lucru Marcel Fontaine e furiș dintr'un aluat deosebit — același care ne-a dat în momentele sumbre ale secolului trecut pe tribunii de sacră memorie Quinet și Michelet.

Este imposibil să analizăm aici acest rechizițor complet. Documentat el arată cum în R.P.R. în dosul „culturii franceze” e numai minciună iar în străinătate sub masca „schimburilor culturale” numai subversiune și duplicitate. Iată sumarul: Minciuna progresului recent al culturii franceze în România. I. Imperativele politice. Orginea lor Moscova. Indemnul la ură. Teoria „celor două Franțe”. II. Noul învățămînt românesc. III. Franța și limba franceză în învățămîntul românesc. IV. Franța în presa

„Națiunile Unite au vorbit”

Comunicatul asupra operațiunilor din ziua de 18 August 1944 este probabil ultimul comunicat al Comandamentului de căpetenie al Armatei:

„Pe Nistrul inferior, trupele române au respins încercările de trecere ale trupelor sovietice peste fluviu.

În Basarabia de mijloc și pe frontul Moldovei, activitate de luptă redusă.

Formațiuni aeriene anglo-americane au bombardat în noaptea de 17/18 August și în dimineața de 18 August orașele Ploiești, Târgoviște, Craiova și Cămpina, precum și mai multe localități din centrul Moldovei.

Au fost distruse locuințe și instituții publice și provocate pierderi în rândurile populației. În aceste atacuri aeriene au fost distruse, de forțele de apărare româno-germane, 21 avioane inamice cu câte patru moloare.”

Odată cu bombele, avioanele atacatoare au aruncat însă și un manifest, purtând titlul „Națiunile Unite au vorbit” și având următorul text:

»ROMÂNII!

După trecerea Prutului de către Armata rusă, Domnul MOLOTOV a declarat că guvernul sovietic nu intenționează să anexeze teritorii românești, nici să schimbe structura socială actuală a României. Deasemenea, Domnul MOLOTOV a mai declarat că începutul restaurării frontierei din 1940 a fost făcut și că trupele sovietice au pătruns în România numai din motive de ordin militar. Guvernul englez și cel american au fost consultați și au aprobat cu satisfacție această declarație.

La Londra, Domnul EDEN a subliniat din nou că principiile statarice la conferința dela Teheran asigură statelor mici continuarea existenței lor individuale.

Aceste două declarații nu fac decât să confirme linia politică trasată de CHURCHILL, ROOSEVELT și STALIN, spulberă minciunile cu care de trei ani de zile propaganda nazistă s'a străduit să aservească poporul român scopurilor expansionismului german.

ACUM ROMÂNIA ARE CUVANTUL!

ROMÂNII, Fiecare zi de prelungire a războiului pierdut înseamnă sute, poate chiar mii de vieți românești pierdute zadarnic. Fiecare zi de prelungire a războiului este însă o zi câștigată pentru Hitler și complicii lui.

Poporul român poate prelungi războiul, asistând pasiv la nimicirea armatei sale și la devastarea orașelor sale. Poporul român poate însă scurta războiul, stăvîind cu forța retragerea nazizilor, sabotând comunicațiile de care se slujește nemții și facilitând trecerea rușilor spre Ungaria.

ROMÂNII!

Dacă nici acum nu vă treziți la realitate, dacă nici acum nu vă scuțurați de hegemonia germană, dacă pierdeți și acest ultim prilej de a vă salva,

TOTUL ESTE PIERDUT!

Pentru săparea moralului trupelor adverse, beligeranții au pus mereu în circulație asemenea manifeste. Privit sub acest aspect, manifestul cu pricina nu este altceva decât o armă a războiului psihologic. Dacă analizăm însă textul mai bine, ajungem la concluzia că el este identic cu textul „proclamației regale” din seara de 23 August 1944, proclamație care anunța „trăcarea României în tabăra Aliaților”.

Aceleși indemnuri și aceleași asigurări... Indemnuri și asigurări bazate pe o serie de minciuni: „Trupele sovietice au pătruns în România numai din motive de ordin militar.” Principiile statarice în conferința dela Teheran asigură statelor mici continuarea existenței lor individuale... Guvernul sovietic nu inten-

românească. V. Condamnarea oficială a culturii franceze. VI. Azi: sub masca desinderii. VII. Cursa schimburilor culturale franco-române. Apelul fidelității românești. — Textul autorului, nuanțat dela perplexitate la indignare, face legătura între extrasele documentare de toate felurile. În principiu, asemenea lucrare ar trebui să-i convingă și pe cei mai sceptici... dar nimeni nu e mai surd decât cel care nu vrea să audă.

Apelul final îmbracă accente dramatice: „Astfel, din fundul prăpastiei unde Occidentul a părăsit-o, crezând că prin aceasta cumpără o omănare a catastrofei care îl amenință, România credincioasă continuă să lanseze neobosită către Franța și cultura ei un apel care este în același timp un avertisment înspăimântător. Este oare cu puțință ca Francezii să se încapățâneze a nu-l asculta până în momentul în care nu va mai fi timp nici pentru propria lor salvare?”

ționează să anexeze teritorii românești, nici să schimbe structura socială a României...”

Poporul român n'a crezut în asemenea asigurări și n'a urmat îndemnurile. Dovada? Comunicațiile folosite de trupele germane n'au fost sabotate, nici chiar după 23 August 1944, iar unitățile române au făcut tot ce le-a stat în putință pentru ca retragerea unităților germane să nu fie stăvilită. Soldați germani răzleji au fost adăpostiiți, au primit uniforme românești, li s'au făcut chiar acte de identitate false și au fost salvați... „Hegemonia germană” n'a simțit-o nimeni, dar perspectiva robiei sovietice erau cunoscute de toată lumea... Este însă posibil ca, în noaptea de 17/18 August și în totala lor lipsă de informații, conspiratorii dela 23 August 1944 care s'au folosit de un rege nevălcic, să fi crezut în asemenea baliverne, considerând salvarea pentru țara noastră „linia politică trasată de Churchill, Roosevelt și Stalin”. Aceasta ar fi singura lor circumstanță atenuantă. Dacă a fost înșelată, coteria politicianistă care a prăbușit România într-o catastrofă fără precedent în istoria ei și a deschis Rușilor porțile spre Europa, trebuie atunci să-și recunoască greșala sau, cel puțin, să tacă. Ziua de 23 August este considerată de satrapii comuniști drept cea mai mare sărbătoare a lor, pe drept cuvânt, căci data aceasta blestemată înseamnă transformarea României în colonie sovietică. Pentru țara României, fără deosebire de apartenența lor

Date istorice

AUGUST 12-19—**Bătălia dela Mărășești (1917)**

AUGUST 23—**Regele Mihai proclamă intrarea României în tabăra Aliaților (1944)**

AUGUST 28—**România intră în răz-**

politica, 23 August 1944 nu este altceva decât începutul unui șir de nenorociri și de umilințe fără seamăn, cea mai neagră zi pentru întregul neam românesc. A trece această zi în rândul datelor istorice, după bătălia dela Mărășești (6-15 August 1917), este un act de inconștiență, o insultă adusă aceluia care s'au jertfit pentru ca România să fie liberă, mare și stăpână pe destinele ei. Pentru a legitima „linia lor politică”, rezistenți cu simbrile dela „România” din New York sunt de acord cu „Știința”, cu Dej și cu Apostol, trecând în calendarul lor, de perete, pe anul 1962, ziua de 23 August 1944 în rândul datelor istorice, după bătălia dela Mărășești.

Mare rușine!

ION V. EMILIAN

„Luptă-te până la moarte pentru adevăr și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine.”

(Cartea înțelepciunii lui Isus, Fiul lui Sirah, sau „Eclesiasticul”, Cap. IV, vers. 28.)

FORȚELE NOASTRE AERIENE*

(urmăre din pag. 3)

Arterea Antiaeriană: 220 avioane doborâte (95 sigure și 125 probabile). În total 803 avioane inamice doborâte.

Pierderile suferite de Aeronautica Română în cursul acestor ani sunt: 146 avioane pierdute, din care 30 în luptele din zona interioară dela 4 Aprilie 1944 și până la 22 Iunie 1944; 358 personal, din care 86 ofițeri și 80 subofițeri.

La această activitate trebuie să adăugăm activitatea tăcută, modestă, plină de pericole și bogată în rezultate a Hidroaviației Române care a efectuat 8552 ieșiri avion, din care 1980 în explorare, 2789 escortă convoaielor de vase, 2976 acoperiri avion, 798 în bombardament. Hidroaviația noastră a aruncat 17658 Kg. bombe și a doborât 24 avioane inamice. Pierderile ei au fost de 15 avioane și 27 personal, din care 5 ofițeri și 9 subofițeri.

Acestea sunt cifrele, cifre care vorbesc, fiindcă în precizie lor închid tot sbucium și toată frământarea unui neam pe nedrept lovit și amenințat în ființa lui fizică și morală, în credința, în libertatea lui și în năzuințele lui spre mai bine.”

„Durerea trebuie să ne învețe, să ne înalte. Popoarele adevărate își torc din înfrângeri marile destine.”

Până la 22 Iunie 1944, Aeronautica Română doborâse așadar 1851 avioane inamice. După această dată, atacurile anglo-americane s'au succedat într'un ritm accelerat. Am fost atacați mai în fiecare zi, dar cerul românesc a fost apărat cu aceiași înverșunare de zburlitori temerari și de neobosiți tunari ai bateriilor. AA. Pierderile noastre în ultimele 2 luni de război au fost grele și nespuse de dureroase, dar pierderile inamicului au fost cel puțin indoi-

Bravii apărători ai teritoriului național sunt astăzi fărâna și peste sublima lor jertfă trădători de neam se străduiesc de ani de zile să aștearnă vâlul uitării, așa cum au prăvălit peste țara bolovanii umilințelor și ai robiei.

Quand on tue les soldats

Être soldat, aujourd'hui, n'est pas commode. D'illustres cerveaux ayant découvert que durant la guerre on commet des crimes, on a cherché et on a trouvé — quand on cherche on trouve — nombre de criminels, parmi les soldats. Et on les a pendus. A Nuremberg. O, non pas les vainqueurs, les vaincus. Vae victis!

Mais ce n'était que le commencement. Depuis, l'humanité ayant parfaitement appris à marcher sur la tête, on s'attaqua sans distinction à tous les soldats. Quoi qu'il fût et quoi qu'il fasse, sauf s'il ne se métamorphose en «objet de conscience» (III), le soldat doit mourir. S'il n'exécute pas les ordres, il est fusillé comme traître; s'il les exécute, il est fusillé comme criminel. L'embaras du choix.

Autrefois, quand il donnait sa vie, il restait au soldat le respect de ceux qu'il aimait et la reconnaissance de ceux qu'il défendait. La Patrie reconnaissante... Elle ne l'est plus.

Et pourtant, il est resté le même: aussi courageux, aussi désintéressé, aussi modeste, aussi effacé. Soldat inconnu.

En ce sens le cas Dövecar et Piegts n'est qu'un exemple. On a voulu la tête du chef qui prit toutes les responsabilités. Mais, en dépit d'une propagande déchainée, on n'a pas pu l'obtenir de ses juges. Alors on s'est vengé sur des misérables exécutants: deux soldats sont tombés sous des balles françaises. Deux légionnaires. Pour avoir voulu — si ils se sont trompés, leur bonne foi ne pouvait pas être mise en cause — garder à la France son prolongement africain; pour avoir exécuté les ordres de leurs supérieurs...

Le tribunal militaire (exceptionnel) ne leur avait pas accordé les circonstances atténuantes. Et pourtant Dövecar et Piegts ne furent ni les auteurs ni les instigateurs de l'assassinat du commissaire Gavourey. Dövecar avait reçu et transmis l'ordre; quant à Piegts, il a toujours nié d'y avoir participé. Et, après son arrestation, le lieutenant Degueudre l'avait confirmé. Cependant ils furent fusillés. De la loi d'amnistie, qui venait d'entrer en vigueur, on n'obtint que les «hors la loi» musulmans. La grâce leur a été refusée. Avant l'exécution, Piegts avait fait et signé une déclaration où il dénonçait la procédure de grâce qui n'a pas été régulièrement suivie. Il écrit:

«Je vous demande d'abord de référer de ma situation au Garde de Sceaux, puis d'arrêter l'exécution. Je dis que tous ceux qui, à un titre quelconque, vont participer à ma mise à mort agissent contre la loi et que compte un jour leur sera demandé par la nation.»

Dans ces circonstances et si on se réfère aux conditions actuelles de la guerre d'Algérie, l'exécution des deux légionnaires n'est pas compréhensible. Et quand on connaît les traditions de la Légion Étrangère et le Règlement militaire — le Règlement surtout — elle apparaît directement monstrueuse. En exécutant leur mission, les deux légionnaires n'ont fait que se conformer rigoureusement au Règlement. Devant les juges, ils citèrent en extenso des articles entiers, qu'en bons soldats ils connaissaient par cœur. En s'appuyant sur ces articles, ils ont démontré qu'il n'y avait dans leur comportement rien de morbide, rien de criminel. Si crime il y avait, alors il était dans le Règlement et les criminels se trouvaient ailleurs...

Et comment pouvait-on négliger le côté humain? Dövecar n'avait pas eu une enfance heureuse; autrement il ne se serait jamais engagé dans la Légion. Transportons-nous par la pensée devant le tribunal et écoutons un peu le bref et soissant langage du soldat, pour voir s'il n'y avait pas de circonstances atténuantes dans son attitude.

«J'ai pensé trouver là-bas tout ce qui me manquait dans ma vie civile. Au commencement c'était dur. Je ne connaissais pas les français...»

Il s'y habitue. Après tout ce qu'il a vu, ce qu'il a vécu l'a marqué profondément.

«J'ai vu beaucoup de massacres et aussi beaucoup de misère. Ce n'est pas la peine d'expliquer, ce serait trop long. Pourtant, un soir, dans un village de Kabylie, on est entré sur des renseignements. On a trouvé une famille musulmane égorgée, une femme et deux enfants. Nous avons vu ça. Pourquoi? Je n'ai pas trouvé de réponse. On est soldat. On doit exécuter. On n'a pas le droit de demander pourquoi. Plus tard, en 1961, une section de chez nous est tombée en embuscade. Il ont été encerclés sans même avoir le temps de pouvoir se défendre. Tous ont été tués, déshabillés, coupés en morceaux. Là aussi c'était pour nous quelque chose que je n'oublierai jamais.»

Quand il parle du putsch d'avril, Dövecar nous révèle les sentiments fraternels, les rapports de sincère et loyale camaraderie qui se forment dans la bataille et lient entre eux par des liens indestructibles les soldats de tous grades.

«Le 19 avril 1961, nous sommes arrivés de Djijeli au repos de Zéralda. Mon capitaine, Robin de Servens, m'a proposé pour ma troisième citation. Le 22 on nous a dit: «Ceux qui veulent pas suivre ne seront pas sanctionnés.» Mais on avait confiance dans nos officiers. On a tous suivi. On est entré à Alger. On a pris

position. Pendant quatre jours on a monté la garde et on a attendu. On se demandait pourquoi on n'entrait pas en action.

Et puis il y a eu l'ordre d'embarquer sur les camions. Là, j'ai vu mes officiers pleurer, mon lieutenant Degueudre, en qui j'ai toute confiance. Au moment de présenter les armes, il avait les larmes aux yeux: il était incapable de faire reposer les armes. C'est moi qui l'ai dit. Les légionnaires sont devenus très nerveux. On est monté dans les camions. On a attendu deux heures ce qui allait se passer.»

Puis ce fut le moment de la grande décision. «On a reçu l'ordre de monter au mess des sous-officiers. Le commandant de Saint-Marc est arrivé. On a tous pleuré. Les Officiers ont arraché leurs décorations. A ce moment j'ai pris ma décision. J'ai suivi le lieutenant Degueudre.»

De faits et mobiles que Dövecar expose, le colonel Brothier fera en témoin et connaissant l'analyse.

«Dövecar, c'était encore différent: une personnalité plus aigüe, plus avisée; il y avait en lui la vivacité et l'intelligence. Il a montré une facilité d'adaptation, d'assimilation, et dès qu'il est arrivé dans une unité de combat, il s'est distingué par son courage. En deux ans il a trois citations et une blessure. Il fut sous-officier après moins de trois ans de service (...).

Dövecar est arrivé quand on menait la bataille de Guelma, entre fin 1957 et mai 1958. C'est au cours de cette bataille sur le barrage qu'ont été menés les combats les plus durs de la guerre d'Algérie. Lorsque à la mort du colonel Jean-Pierre, je pris le commandement du 1er R.E.P., la moitié des effectifs étaient déjà passés par les hôpitaux. Cela pour dire que cette somme de sacrifices avait soudé le régiment. Je n'ai jamais compris le sens du mot unité qu'au temps du 1er R.E.P. Ce n'était pas une unité, c'était un bloc des officiers aux hommes. Les officiers avaient de l'estime pour leurs hommes. Les hommes de l'affection pour leurs officiers. (...) C'est auprès d'eux qu'ils trouvaient le squelette d'équilibre que la vie civile ne leur avait pas donné. Ainsi ils reportaient sur leurs officiers toute la somme d'affection dont ils sont capables.»

Les juges n'ont pas trouvé des circonstances atténuantes pour des soldats qui ont suivi alors ceux qu'ils avaient l'habitude de suivre. La grâce ne leur a pas été accordée, non plus. Venu d'Autriche embrasser son fils pour la dernière fois, la mère de Dövecar n'a pas pu le faire. On ne l'avait autorisée le voir qu'à travers les grilles...

Mais le lendemain de l'exécution la grâce présidentielle était accordée à Mme Pébreyre qui avait cassé le bras de sa fille, coupé les phalanges et, pour en finir, l'avait grillée vivante sur un poêle rouge. L'enfant est mort, la mère vit.

Si indulgente pour les vrais coupables et les dégénérés, la société ne l'est point pour les légionnaires. Dövecar et Piegts furent fusillés à l'aube, au Trou de l'Enfer. «Il est mort sans haine» dira l'aumonier qui confessa Dövecar.

Enchaînés au poteau, ils ont glissé dans la poussière, la poitrine, les décorations et... la photographie de la fiancée de Dövecar trouvée des balles tirées par un peloton d'exécution composé de jeunes gens du contingent qui portaient les armes pour la première fois.

Ils moururent en soldat. Courageusement. Leur dernier souffle ils l'ont utilisé pour crier:

— Vive la Légion!

— Vive l'Algérie française!

Un ordre bref, la détonation d'une salve et puis... silence. Deux vaillants soldats, Dövecar et Piegts, ne répondront plus à l'appel. «Je regrette que le magistrat qui a eu le courage de prononcer le jugement condamnant à la mort Piegts et Dövecar n'ait pas eu le courage de les accompagner à la mort comme le veut la loi et comme le veut son devoir.»

— Dirait quelques heures plus tard l'avocat de Piegts, Me Palmieri.

Le meurtre de Dövecar et Piegts appelle quelques remarques. Beaucoup, qui n'ont pas une conscience difficile, se consolent en se disant qu'en définitif Dövecar n'était pas d'origine française. Le commandant de Saint-Marc pensait autrement: «Ces hommes ne sont pas français par le sang qu'ils ont reçu, mais par le sang qu'ils ont donné pour la France.» Il l'a dit aux juges. Mais ce qu'il n'a pas dit, ce que personne n'a dit, c'est que ces hommes étaient des européens. En disant France, c'est à l'Europe qu'il se référait dans leur subconscient. A l'Europe mutilée, à cette Europe humiliée, chassée de partout. Les nobles sentiments de loyale camaraderie et fraternité sincère qui se sont établis dans les rangs de la Légion entre des hommes venus de tous les coins de l'Europe, représentant toutes les nations de notre continent, libres et opprimées, n'étaient pas fortuits. Dans les combats menés au delà des mers, instinctivement ils avaient compris qu'ils faisaient partie de la même nation, d'une grande nation mortellement menacée. Leurs ennemis les appelaient tous — autrichien, roumain, allemand, français, italien, hongrois, polonais, espagnol, bulgare, suédois, tchèque, portugais, serbe —, sans distinctions: LES EUROPÉENS. Alors ils se sont aperçus que

l'unique voie du salut pour leur GRANDE PATRIE EUROPE, c'était le bannissement des guerres fratricides et leur remplacement par une solidarité indestructible des peuples qui habitent son territoire.

De cette solidarité, ils avaient fait la preuve. Durant le procès, un camarade et coaccusé de Dövecar, avec un fort accent italien, s'était écrié: «Monsieur le Président, si vous condamnez à mort sergent Dövecar, je demande faveur d'acquiescer-moi aussi.»

Cette émouvante solidarité, jusque dans la mort, ne pouvait que durcir les ennemis déclarés de l'Europe. Elle devenait symbole. C'est

NI AMNISTIE NI GRACE

La justice se fera par rapport aux intérêts de l'État, a dit le général de Gaulle. Depuis, les jugements sommaires, les condamnations à mort et les exécutions continuent.

Le 6 Juillet, au fort d'Ivry, suivant Dövecar et Piegts, le lieutenant Roger DEQUEUDRE a été passé par les armes. Voilà comment s'est déroulée l'exécution d'un des plus braves et téméraires officiers de l'armée française. Cette armée qui se voit systématiquement expurgée de par son élite.

Il fut réveillé — un peut avant 3 heures dans sa cellule, proche de celle du général Salan, par ses deux avocats: Me Jean-Louis Tixier-Vignancour et Me Denise Macaigne, accompagnés de M. Gerthoffer, procureur général près la Cour militaire de justice. Dès son réveil, Degueudre revêtit sa tenue de parachutiste avec l'insigne et coiffa son baret vert. Et, avant de sortir de sa cellule, d'une voix calme il s'adressa à ses défenseurs:

«Je vous demande de dire à mes camarades officiers que je suis fier d'avoir tenu jusqu'au bout et de mourir pour avoir tenu le serment que tout officier combattant a prêté au moins une fois de ne pas livrer l'Algérie au F.L.N.»

Je vais rejoindre mon chef, le colonel Jean-Pierre qui m'a donné l'exemple.

Dites aux généraux Salan et Jouhaud que je suis fier d'avoir servi sous leurs ordres.»

Puis, se retournant vers le procureur général, M. Gerthoffer, il lui dit:

«Je ne vous garde pas rancune, mais je vous plains.»

Ne commentons pas l'exécution d'un officier fidèle à son serment et à l'honneur. Contentons nous de garder une minute de silence pour son âme torturée par la politique des hommes responsables de notre temps. Politique incompréhensible et mensongère. Politique d'abandon et de suicide. Car, cette âme tiraillée dans des directions inconciliables, torturée par un choix difficile, ne fut pas moins au moment du trépas.

A 5 heures du matin, devant son domicile du boulevard Raspail, Me Tixier-Vignancour devait faire la déclaration suivante:

— C'est une chronologie sans précédent. Aussitôt après le feu du peloton, le coup de grâce est donné. Je vais vers Degueudre. Il respire profondément. Je me tourne vers un colonel et lui dis: «Degueudre n'est pas mort!» — Ce sont les spasmes de l'agonie, me répond-il. On donne un second coup de grâce. Degueudre vit toujours. Un adjudant par trois fois tire mais sans résultat. Il change de revolver. Enfin le coup de grâce définitif est donné onze minutes après la salve. Je ne ferais pas de commentaires sinon que l'armée française tire bien. Degueudre n'a dû être atteint que d'une seule balle du peloton.

— Quelles ont été les dernières paroles de Degueudre? demanda-t-on à Me Tixier-Vignancour.

là aussi une des raisons pour laquelle la conscience si chatoillieuse des Sartres et Mauriacs, quand ils s'agit d'espions atomiques, est restée tranquille. Imaginez Dövecar et Piegts dans l'autre camp et vous entendrez l'assourdissant vacarme de tous les comités et de tous les ligues. Télécommandés.

Quels beaux martyres ces comités auraient fait de Dövecar et Piegts, s'ils n'étaient pas des anti-communistes!

Car, ce n'est pas deux soldats français, mais deux soldats de l'Europe anti-communiste qu'on a fusillé au Trou d'Enfer. Par cela même les ennemis de l'Europe ont commis, en dehors d'un crime affreux, une grave erreur. La communion dans la mort des soldats européens est maintenant un symbole.

Et l'Europe se réveille...

Obs.

— Il cria «Vive la France» et commença à entonner «la Marseillaise».

Voilà son insigne et son baret! Quelques jours après, un citoyen français, dans les rues de Paris, s'écria:

— Degueudre tu es immortel!

Il fut arrêté, puis relâché et envoyé en justice... pour avoir troublé l'ordre public.

*

P.S. Dans des pays moins civilisés, comme le nôtre, quand la punition de mort n'était pas abolie — elle a été de nouveau décrétée par le régime communiste, hélas! — si le condamné à mort ne succombait au premier coup, il était gracié. On considérait le fait comme l'expression de la volonté divine. Préjugé? Peut-être. Mais quel beau préjugé! Quel saint préjugé!

FAITS DIVERS

Algerie.

En Oranie, les troupes de l'A.L.N. venues de Tunisie ont commencé un netoyage général. «Près de cent musulmans pillards et insoumis auraient été passés par les armes. Les responsables F.L.N. confirment même que cette opération sera poursuivie aussi longtemps qu'il le faudra.» C'est «Le Monde» du 10 Juillet qui annonce si galement cette opération de «salubrité publique». Mais le journal ne précise guère ce que c'est «insoumis». Ni à quoi ni à qui. Nous sommes donc obligés de conclure qu'il s'agit d'une liquidation systématique et brutale de toute opposition politique. Car le F.L.N. n'a pas laissé les couteaux au vestiaire.

République Populaire Roumaine

Au dernier congrès du Parti Communiste Roumain, M. G. Gheorghiu-Dej a déclaré que parmi les 80.000 paysans qui s'étaient opposés aux mesures de collectivisation totale, 30.000 ont succombé dans les camps de travaux forcés...

*

L'officier du P.C.R. «Scinteia» du 4 juillet 1962, à la rubrique «Correspondance du Rocher Noir», sous le titre «Une journée historique», écrit: «Au Rocher Noir, jadis capitale administrative de l'ex-colonie française d'Algérie, les horloges marquent midi. Le calendrier — le jour de 3 juillet. Hommes et femmes s'écrient en chœur: «F.L.N.»

AMIS FRANÇAIS!

Pour connaître et pouvoir combattre le danger communiste, nous vous conseillons de fréquenter le

CENTRE D'ÉTUDES SUPÉRIEURES DE PSYCHOLOGIE SOCIALE

21, rue Fortuny
PARIS (17-e)

Transmission române traversează Cubanul, înfînând un cablu telefonic (August 1943).

Kubanbrückenkopf (Sommer 1943): Rumänische Soldaten einer Nachrichteneinheit überqueren den Kuban.

Soldats roumains traversant le Kuban (août 1943).

Die Standarte

Die Kollektivierung der Landwirtschaft in Rumänien

Offiziell ist die Kollektivierung der Landwirtschaft in Rumänien abgeschlossen, wie Rundfunk und Presse feierlich verkündeten. Auch westliche Blätter kommentierten dieses Ereignis und manche, so die „New York Times“ und die „New York Times“, bezeichneten es als ein positum, wobei die „New York Times“ der Ansicht war, daß der Abschluß der Kollektivierung den rumänischen Bauern als Ansporn dienen würde, die Produktion zu steigern.

Von den Leiden, mit denen die rumänischen Bauern diese Kollektivierung bezahlen mußten, war in den Blättern, die die Hochfinanz und den heimtölichen Kapitalismus vertreten, kein Wort zu finden. Um so mehr begrüßen wir es, daß ein Gewerkschaftsorgan, nämlich „Le Syndicaliste exilé“ (198 Avenue du Maine, Paris 14), in seinem Juniheft diesbezüglich einen ausgesprochen sachlichen Artikel brachte.

Betreffend die „Vollständigkeit“ der Kollektivierung bliebe allerdings zu bemerken, daß, obwohl die Aktion als abgeschlossen gilt, diese Vollständigkeit gar nicht so vollständig ist. Der ehemalige Elektromechaniker und jetzige Statthalter von Moskau Gnaden in Rumänien, Gheorghe Gheorghiu-Dej, machte zu diesem Thema einige interessante Angaben, aus denen hervorgeht, daß der private Sektor in der Landwirtschaft noch besteht. In einer seiner letzten Marathonsreden sagte Gheorghiu-Dej wortwörtlich: „Der sozialistische Sektor der Landwirtschaft (Anm. der Redaktion: also Sowchos, Staatsfarmen und Kolchos) umfaßt jetzt 96% des bestellbaren Bodens des Landes und 93,4% des Ackerlandes; in den Kollektivwirtschaften sind 3.201.000 Familien, das ist fast die gesamte Zahl der bäuerlichen Familien Rumäniens, zusammengefaßt.“

Fast die gesamte Zahl also, aber nicht die Gesamtzahl!

Aus den oben genannten Prozentsätzen geht hervor, daß sich 4% des bestellbaren Bodens und 6,6% des Ackerlandes außerhalb des sozialistischen Sektors der Landwirtschaft befinden. Das ist selbstverständlich wenig, zeigt aber immerhin, daß es noch Bauern in Rumänien gibt, deren Widerstand nicht gebrochen werden konnte.

Aber Gheorghiu-Dej sagte noch mehr, nämlich, daß die **kollektivierten** Bauern 862.000 ha als Privateigentum behalten haben, die außerhalb der Kollektivwirtschaften stehen und mit eigenen Mitteln bebaut werden. Diese 862.000 ha stellen fast 10% des Ackerlandes dar. Auch das ist zwar wenig, bedeutet aber immerhin, daß man den Bauern **vorläufig** mindestens die Illusion ließ, nicht **total** kollektiviert zu sein. Es wurde den Bauern außerdem **vorläufig** an **Privatbesitz** belassen: 1 Million Kühe, 2 Millionen Schweine, 5 1/2 Millionen Schafe und 30 Millionen Stück Geflügel. Letztere Maßnahme war allerdings nicht nur ein Lockmittel, um den Bauern den Beitritt zu den Kolchos schmackhaft zu machen und damit den Beitritt zu beschleunigen, sondern eine notwendige Regelung, um die Versorgung der Städte zu sichern, da die Kollektivwirtschaften nicht im Stande sind, diese Versorgung zu decken. Es gibt kaum eine Stadt in Rumänien, die nicht durch diesen „Parallelmarkt“ versorgt wird, also einen Markt des direkten Verkaufs durch den Erzeuger an den Verbraucher.

Verfolgt man die einzelnen Etappen auf dem Wege zu der sog. Vollständigkeit der Kollektivierung der Landwirtschaft, lassen sich noch eine Reihe weiterer interessanter Tatsachen feststellen.

Im Juni 1960 setzte der 3. Parteikongreß der KP Rumäniens das Jahr 1966 als Abschlußtermin für die Kollektivierung der Landwirtschaft fest. Die Vorverlegung dieses Abschlußtermins um vier Jahre bedeutet, daß Moskau einen diesbezüglichen Befehl erlassen haben muß, da Rumänien auf diesem Gebiet für die übrigen Satellitenstaaten ein schlechtes Beispiel darstellte. Die einzige Ausnahme, die Moskau auf diesem Sektor heute noch duldet, ist Polen.

1960 war es ebenfalls Gheorghiu-Dej der sagte, daß die Einzelbauern noch im Besitze von 800.000 ha seien und daß sich noch 680.000 Bauernfamilien außerhalb der sozialisierten Landwirtschaft befänden. Ende Dezember 1961, anläßlich der sog. Konferenz der Kollektivbauern, gab Gheorghiu-Dej bekannt, daß zwei Millionen Familien in der sozialistischen Landwirtschaft eingegliedert seien und daß 33% des Ackerlandes außerhalb der Kollektivwirtschaften stünden. Von diesen 33% gehörten 23% den sog. assoziierten Bauern (Produktionsgenossenschaften) an, 10% waren Einzelbauern. Gleichzeitig erwähnte (immer Ende Dezember 1961) der Generalsekretär der KP Rumäniens, daß der Widerstand der Einzelbauern har-

näckig sei und daß die Kollektivierungsaktion mit ungeheuren Schwierigkeiten zu kämpfen habe.

Wir haben die verschiedenen Angaben, die Gheorghiu-Dej anläßlich seiner „Agrar“-Reden machte, sorgfältig aufbewahrt und in jeder Phase miteinander verglichen.

Im Juni 1960 sagte Gheorghiu-Dej also, daß Rumänien noch 680.000 Familien von Einzelbauern zähle und Ende Dezember 1961, daß die Zahl der Einzelbauern noch 583.000 betrage. Das bedeutet, daß in einem Zeitraum von 18 Monaten 97.000 Familien von Einzelbauern dazu bewegen werden konnten, den Kollektivwirtschaften beizutreten. Und das unter Anwendung derselben Methoden, die die Kommunisten 12 Jahre lang praktiziert hatten.

Ende Dezember waren es noch 583.000 Familien, das sind in Rumänien 3 Millionen Seelen, die unter Aufbringung unzähliger Opfer und mit heldenhafter Hartnäckigkeit jede Art von Kollektivismus, also auch eine Produktionsgenossenschaft, ablehnten. Wenn aber innerhalb von 18 Monaten nur 97.000 Familien kollektiviert werden konnten, so kann man sich unsicher vorstellen, welche drohenden Maßnahmen und Druckmittel angewendet wurden, um den Rest von 583.000 Familien, von Anfang Januar 1962 bis Mitte März 1962, in die Kollektivwirtschaften zu bringen.

Die rumänischen Dörfer wurden von Schock-Gruppen der Partei überflutet, die sich aus Militanten der Agitprop-Abteilung, aus Jungkommunisten der Großstädte und aus in Zivil gekleideten Angehörigen der Strojtruppen des

Innenministeriums zusammensetzten. Die Dörfer wurden reihenweise umstellt. Die Bauern terrorisiert. Die Dorf-Elite ins Donau-Delta oder zu verschiedenen Baustellen abtransportiert. Den Familien der Deportierten wurde die Versorgung mit Lebensmitteln unmöglich gemacht...

Das Resultat ließ nicht lange auf sich warten: bereits im Januar 1962 meldete man die totale Kollektivierung von 2 Regionen, 2 weitere Regionen folgten im Februar 1962 und schließlich kamen in der ersten Märzhälfte 1962 die restlichen 10 Regionen hinzu. In 12 Jahren konnten die Kommunisten nur 2 Regionen kollektivieren — denn bis Ende Dezember 1961 waren nur 2 Regionen des Landes kollektiviert — dagegen konnte innerhalb von 2 1/2 Monaten die Kollektivierung von 14 Regionen durchgeführt werden — und das bedeutet für die „Neue Zürcher Zeitung“ eine „ohne Zwang“ durchgeführte Kollektivierung!

Kein anderer als Gheorghiu-Dej selbst erklärte Ende Dezember 1961, daß von 1949 bis 1951, innerhalb der ersten Aktion für die Kollektivierung der Landwirtschaft, über 80.000 rumänische Bauern verhaftet, vor Gericht gestellt und zu langjährigen Gefängnisstrafen verurteilt wurden, weil sie sich der Kollektivierung widersetzen und unter dem Einfluß „der reaktionären Kräfte des Landes“ standen. 30.000 dieser rumänischen Bauern, sagte Gheorghiu-Dej weiter, kamen an den Deportierungsorten und in Vernichtungslagern um.

In der Hoffnung, daß der Westen sie nicht vergessen würde, boten die rumänischen Bauern den Kommunisten 12 Jahre lang die Stirn. Wie groß müssen ihre Enttäuschungen gewesen sein, wie ungeheuer ihre Leiden, daß sie schließlich resignierten und sich für die Aufgabe ihres tapferen Widerstandes entschlossen. Wahrscheinlich ein Doppelerfolg: für den Weltkommunismus und für den sogenannten freien Westen.

Einiges über die Sowjetarmee

Nach Abschluß des „Weltkongresses für allgemeine Abrüstung und Frieden“ in Moskau, unter dessen Teilnehmern sich ungeheuer viele „nützliche Idioten“ (der Ausdruck stammt von Lenin) befanden, hatten wir es für angebracht, einiges über die friedlichen Absichten des „sozialistischen Lagers“ zu sagen, wobei wir uns auf ein Bild der sowjetischen Streitkräfte des sog. konventionellen Sektors beschränken können.

Die meisten Militärexperten, unter ihnen auch der französische Admiral Max Douget, der sein Land in der **Standing Group** vertritt, sind sich in der Feststellung einig, daß die Zahl der modernisierten Divisionen der umgebildeten Sowjetstreitkräfte 150 bis 170 Divisionen beträgt.

Von diesen 150 bis 170 Divisionen sind:

20 Panzerdivisionen.

Jede Panzerdivision verfügt über 400 Panzer vom Typ T 54 (35 Tonnen, mit einer 100-mm-Kanone bewaffnet) und vom Typ T 10, der den „Stalin III“ ersetzt und der länger, breiter, viel beweglicher und mit einer 122-cm-Kanone bewaffnet ist.

Außerdem verfügen die Panzergrenadiere derselben Divisionen über amphibische 15-Tonnen-Panzerwagen, den sog. „P.T.76“, der mit einer 7,6-cm-Kanone ausgerüstet ist. Eine sowjetische Panzerdivision ist 10.500 Mann stark.

55 motorisierte Divisionen.

Diese Divisionen sind vollkommen motorisiert und 11.000 Mann stark.

50 Infanterie-Divisionen.

Jede dieser Divisionen verfügt über 9 Infanterie-Bataillone, 1 Panzerregiment (50 bis 70 Panzer), Sturmartillerie, Pioniere, Nachrichtentruppe, Panzeraufklärungsabteilung und eine motorisierte Transportabteilung.

35 sog. Unterstützungsdivisionen.

Unter diese rechnet man die Artillerie-Divisionen, die kombinierten Pionier-Divisionen, die Chemischen Divisionen usw.

Die Feuerkraft aller Divisionen des Heeres wurde erheblich erhöht. Die Artillerie jeder Division besteht aus 152-cm-Haubitzen und 107-cm-Geschützen (ohne Rückstoß). Jede Division verfügt über eine Einheit, die mit 18 Raketenwerfern ausgerüstet ist. Diese Raketenwerfer können mit einer einzigen Salve 21 Tonnen Granaten abschießen.

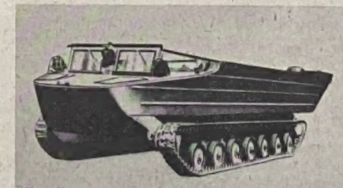
Alle Divisionen verfügen außerdem über ferngelenkte Panzerabwehrgeschütze, über das Pendant zu den Honest-John-Raketen und das Pendant zu den Thor-Raketen, die sog. T 5 und T 2.

Zu den obengenannten 150 bis 170 Divisionen kann die Sowjetunion innerhalb von 30 Tagen weitere 140 Divisionen mobilisieren.

Eine Art strategischer Reserve, die direkt dem Verteidigungsministerium untersteht, sind die

„Luftlanddivisionen“. Die Organisation dieser Divisionen, 9 an der Zahl, ist interessant und deutet ihre Aufgabe ziemlich genau an: jede Luftlanddivision verfügt über 3 Regimenter und jedes Regiment über 3 Bataillone, nämlich 1 Fallschirmjäger-Bataillon, 1 Bataillon Luftinfanterie und 1 **Sabotage-Bataillon**. Diese Divisionen sind mit zweimotorigen „Vintokril“ und mit „Mikhal“-Hubschraubern ausgerüstet. Die zweimotorige „Vintokril“ ist ein „convertibles“ Flugzeug, startet und landet wie ein Hubschrauber und fliegt wie ein Flugzeug.

Die 9 Luftlanddivisionen sind dazu bestimmt, den Kampf der „Aufständischen“ (KP in Frankreich und in Italien, DFU in Deutschland, Fortschrittliche usw.) zu unterstützen und damit den eigenen Leuten die Mächtigkeitsfreude zu ermöglichen.

K 61: Ein sowjetischer Volkstankschwimmer (3 Tonnen), mit dem auch mindestens 3 Divisionen der rumänischen „Volksarmee“ ausgerüstet wurden.

HINTER DEN KULISSEN

Westliche Besucher Rumäniens, die immer auf der gleichen Marschroute von kommunistischen Funktionären an der Nase herumgeführt werden, erzählen begeistert von neuen Fabriken, Wohnblöcken, Musterkolchos und anderen wunderbaren Dingen, die ihnen gezeigt wurden.

Manche westliche Blätter wiederum bringen Artikel über den wirtschaftlichen Aufschwung und unterstreichen die Tatsache, daß Rumänien ein Exportland für Metallwaren, elektrotechnische Artikel und andere Erzeugnisse der „neuaufgebauten“ Industrie geworden ist.

Rumänien exportiert tatsächlich elektrische Straßenbahnen nach China und Burma und Geräte für die Erdölraffinerie nach Indien und Indonesien, hat jedoch keine Nähmaschinen für die einheimische Bevölkerung: Die in Bukarest in deutscher Sprache erscheinende Zeitung „Neuer Weg“ (4. Juli 1962) bringt einen Brief von Magdalena Ungermann aus Reschitza, der folgenden Wortlaut hat:

„Unlängst besuchte ich eine bekannte Familie und mußte das Gewitter miterleben, das hier

„Fortschrittlicher“ Zeitgeist gegen Exilschriftsteller

„Wissen Sie, was mein heißester Wunsch, meine verstiegenste Hoffnung ist? Ich möchte ein kommunistischer Schriftsteller in einem kapitalistischen Land sein.“ Diese bitteren Worte sagte ein ungarischer Schriftsteller in einem Gespräch mit Peter Stafford in Budapest, über das Stafford in Nr. 4 der Zeitschrift „Arena“ (8 Eglinton Road, London S.W.15) berichtet.

Den Ausdruck zitiert auch Vladimir Stedry in seinem Artikel: „Eine »Arena« ohne Gladiatoren“ („Echo der Zeit“, 1.7.1962), in dem er sich mit der Situation der Exilschriftsteller befaßt.

Der PEN-Club, schreibt Stedry, der im Jahre 1921 in London als vollkommen unpolitische Schriftstellervereinigung u. a. von John Galsworthy gegründet wurde, sah sich angesichts der politischen Entwicklung gezwungen, 29 Jahre später den PEN-Club für Schriftsteller im Exil ins Leben zu rufen. Der internationale PEN-Club für Exilschriftsteller schaffte sich in der Zeitschrift „Arena“, die alle zwei Monate erscheint, ein Forum, in dem die Exilschriftsteller zu Worte kommen.

Alle diese Bemühungen aber können nicht verhindern, daß die Exilschriftsteller nach wie vor fast ohne Erfolg um ihre Anerkennung kämpfen und ihre Stimme so gut wie ungehört verhallt. Nur wenn ein Exilschriftsteller sich gewissermaßen hinter einer Maske verbirgt, wenn er in seinen Werken Dinge behandelt, die abseits seines wahren Ichs und seines wahren Anliegens stehen, bringt er es zu Anerkennung und einem angenehmen Namen. Woraus V. Stedry logischerweise folgert, daß das wahre Anliegen eines Exilschriftstellers, das worüber, auszusagen es ihn drängt, auf Interesslosigkeit wenn nicht gar auf Ablehnung stößt. Hier nun greift der Verfasser des Artikels vor allem die Verleger an, die das nach der Verleihung zweier Nobelpreise für Literatur an Schriftsteller von „drüben“ — daß die Annahme eines dieser Preise verweigert wurde, brachte dem Dichter fast noch mehr publicity — erwachte Interesse des Publikums für östliche Länder ausnützend, plötzlich auf die Suche nach Schriftstellern aus dem Osten Europas gingen. Allerdings suchten sie diese Schriftsteller nicht in den Reihen der in ihrer Aussage beunruhigenden, ja unheimlichen Exilschriftsteller, sondern gingen in östlichen Gefilden auf Entdeckungstour und siehe da, die Länder hinter dem Eisernen Vorhang entpuppten sich als eine wahre Fundgrube für gut verkäufliche Literatur. Daß diese Literatur nicht das existierende Leben, sondern das Leben nach den Direktiven und Vorstellungen der allmächtig regierenden Partei darstellten, fällt nur den eingeweihten Lesern auf und die sind dünn gesät. Die Folge ist, daß der Durchschnittsleser vollkommen desorientiert wird, worüber sich die kommunistische Propaganda, der diese Erfolge ohne jedes eigene Zutun in den Schoß fallen, nur freuen kann.

Die staatlichen Verlage in den kommunistischen Ländern aber, präsentieren ihren Lesern nur jene Autoren, deren Themen ihrer Doktrin dienen. Außer mit Tantiemen auch mit verschiedenen kommunistischen Staatspreisen belohnt, werden diese Autoren wiederum von westlichen Verlegern verwöhnt, denn das kommunistische Lager hat ja für ihre Zugkräftigkeit gesorgt.

Diese merkwürdigen Auswüchse des „fortschrittlichen“ Zeitgeistes im freien Westen haben unseren ungarischen Schriftsteller in Budapest zu seinem eingangs erwähnten, bittersehnächtigen Ausspruch veranlaßt, einem Ausspruch, der wie kein anderer die paradoxe Situation charakterisiert, die in dem Unterschied zwischen den fast aussichtslosen Bemühungen des Exilschriftstellers mit seinem Verlangen nach echter Aussage und der üppigen Existenz eines westlichen kommunistischen Schriftstellers liegt.

D. E.

gerade herrschte, weil eine der Töchter die letzte Nähmaschine verloren hatte, die im Hause vorhanden war. So ulkig die Sache auch klingen mag, es ist bei uns in Reschitza tatsächlich so, daß eine Nähmaschine — falls man noch eine besitzt — wie ein kostbarer Schatz gehütet wird, denn seit gerauer Zeit gibt es bei uns keine Nadeln zu kaufen.“

Reschitza ist keineswegs ein verlassenes Provinznest, sondern das größte Industriezentrum Rumäniens, dessen Einwohnerzahl in Kürze die 100.000 Grenze erreichen wird.

Ein anderer Einwohner von Reschitza, Herr Anton Ribarsky, schreibt am 5. Juli 1962 in der gleichen Zeitung:

„Am 10. Juni fuhr ich mit Frau und Sohn nach Eforie. Wir kamen glücklich an, wurden auch gut untergebracht und fühlten uns ausgezeichnet. Sorgenlos verging ein Tag nach dem anderen, bis sich allmählich die schöne Urlaubszeit dem Ende näherte. Da aber angekündigt war, daß vom 27. 9. 1962 bis 29. 9. 1962 zwischen Reschitza und Eforie-Süd Spezialwaggons einge-

(Fortsetzung auf Seite 8)

Die Donau, Schicksalsstrom europäischer Geschichte

„Wer Konstantinopel besitzt, hat die ganze Welt“ (Napoleon).

„Die europäische Politik wird nicht in Wien oder Paris entschieden, sondern der Kern dieser Politik und das Herz Europas sind die Donaumündungen“ (Talleyrand).

„Wer die Donaumündungen besitzt, besitzt die ganze Donau“ (Lenin).

Die Donau, die vielumworbene, stellt im völkerrechtlichen Geschehen ein häufig behandeltes und umstrittenes Problem dar. Trotzdem ist das Problem völkerrechtlich ziemlich neu, denn auf diese europäische Wasserstraße, die eigentlich prädestiniert ist, die europäischen Staaten zusammenzuschließen und den Weltmarkt zur Blüte zu bringen, werden die Prinzipien des Völkerrechts erstmalig 1856 zur Anwendung gebracht, nachdem der durch Rußland verlorene Krimkrieg durch die Convention von Paris befriedet wurde.

Mit Ausnahme von verschiedenen kürzeren Perioden und vor allem des Zeitraumes nach 1945, hätten wir im Jahre 1956 begründete Gelegenheit gehabt, das hundertjährige Jubiläum einer freien Entwicklung auf dem ganzen Donauraum zu feiern, ein Jahrhundert, in dem der alte, geduldige und vielgeprüfte Strom sich an dem Grundsatze der Schifffahrts- und Handelsfreiheit erfreut hatte.

Mehr als andere europäische Ströme bleibt die Donau und ihre Entwicklung mit der Geschichte der Uferstaaten verknüpft. Sie hat entscheidend zum europäischen Zeitgeschehen beigetragen, dazu, daß neue Staaten entstanden und daß diese Staaten sich auf kulturellem und zivilisatorischem Gebiete entwickeln und behaupten konnten. Beweise hierfür sind die Städte, die entlang der Donau floriert haben: Ulm, Ingolstadt, Regensburg, Passau, Linz, Wien, Budapest, Belgrad, Braila, Galati, usw.

Wenn aber für die westlichen Staaten die Donau nur als Handelsweg und vor allem als strategische Position von großer Wichtigkeit war, so bedeutete diese Wasserstraße für die jüngeren Staaten an der unteren Donau das Leben, die Existenz an sich. Bei der Entstehung dieser Staaten übernahm die Donau eine Art Schirmherrschaft. Die Prosperität dieser Staaten ging Hand in Hand mit der politischen und wirtschaftlichen Freiheit des Handels und der Navigation auf der Donau.

Bei einer systematischen Untersuchung wird uns die völkerrechtliche Entwicklung der Donau vor die Realität führen, daß ihre geschichtlich-völkerrechtlichen Dimensionen sämtliche europäischen Staaten zwischen Donauessingen und dem Schwarzen Meer einbezogen hat, sowie auch Staaten, die, wenn auch geographisch außerhalb des Donaumaumes liegend, handelspolitisch stark interessiert waren. Aus diesem wahren Völkermosaik mit verschiedenen staatspolitischen Interessen, zusammengedrängt zwischen West und Ost und bis Mitte des 18. Jahrhunderts auch vom Süden durch das Osmanische Reich bedroht, sind die unteren Donaustaaten entstanden.

Das Problem der Donau als europäisches Problem ist neu. Bis zur Pariser Convention von 1856 war während der sehr zahlreichen Supremationskriege zur Beherrschung des Donaumaumes, die Navigation vollständig im Dienste derjenigen Macht oder Interessengruppe, die dem Siegesgott gerade genehm war. In Zeiten, in denen die europäischen Mächte an einem Gleichgewicht in diesem Raum interessiert waren, entstanden bilaterale Verträge, die aber rein politischer oder strategischer Natur waren.

Um den Weg zu einem freien Donau-Statut zu analysieren, der leider durch die Ereignisse nach 1945 unterbrochen wurde, ist es absolut notwendig, die Geschichte Europas und die europäischen Machtkämpfe in diesem Raum zu untersuchen. Von vornherein müssen wir eine Feststellung treffen, die den roten Faden der russischen Außenpolitik darstellt. Jedemal, wenn die europäischen West- und Zentralmächte keine gemeinsame Linie im Verfolg ihrer Donau- wie Südostpolitik finden konnten, verstand es Rußland meisterhaft, diese Gegensätze auszunutzen und seine Grenzen nach Westen, Südwesten und Nordwesten auszudehnen (wenn wir zuerst an Europa denken). Diese durch die Uneinigkeit der westlichen Politik unterstützte Ausdehnung fängt schon mit dem 18. Jahrhundert an. Die Geschichte stellt uns genügend Beispiele zur Verfügung.

Im 16. Jahrhundert — unter Iwan dem Schrecklichen — hatte das Fürstentum Moskau nach sehr schweren Kämpfen zu führen, um die eigene Freiheit zu erreichen. Später, nach der Inbesitznahme des Ufers eines offenen Meeres, erleben wir durch die Dynastie Romanow, vor allem durch Peter den Großen und Katharina II., daß die russische Politik ganz große Expansionsziele anstrebt. Dynastisch begründet durch die Heirat Iwans des Schrecklichen mit der Nichte des letzten Kaisers von Byzanz, erhob jetzt das zaristische Rußland — wie auch später die Sowjetunion — territoriale Ansprüche auf die Meerengen. Durch die Besetzung der Ukraine und die Ausdehnung der südwestlichen Grenze über den Dnepr bis zum Pruth und die vollständige Beherrschung des Donaudeltas und der maritimen Donau, gestützt damals auf

die panslawistische Idee, zeigt sich der Zar als Befreier und souveräner Herr aller Völker unterhalb der Donau und Herrscher über die Meerengen.

Infolgedessen ergibt sich zwischen der Donau und dem Problem der Meerengen nicht nur eine evidente Parallele, sondern eine geographische, strategisch-geschichtliche und politische Verknüpfung. Diese beiden Schlüssel-Weltpositionen sind zusammengewachsen. Die Unfreiheit auf der Donau und in den Donaumündungen bringt Gefahr für die Meerengen, und eine Ausschlachtung des Bosphorus und der Dardanellen als europäische Positionen, bringt unweigerlich das Ende einer internationalen und freien Donauschifffahrt.

Das bekannte Testament Peters des Großen (die Sowjetunion behauptet, daß es eine Fälschung sei; in der heutigen politischen Situation aber erkennen wir leicht, daß das Testament des Zaren nur eine Vorstufe in der Verfolgung der kommunistischen Ziele dargestellt hat) sah vor: die Ausdehnung der südlichen Grenze des russischen Reiches bis zum Schwarzen Meer; im Nordwesten die Beherrschung des Baltischen Meeres; nach Südwesten die Beherrschung der Donaumündungen und des Stromlaufes der unteren Donau sowie das Souveränitätsrecht über alle Staaten südlich der Donau und die Inbesitznahme der Meerengen als Garantie für eine ungehinderte Ausfahrt in das Mittelmeer.

Die späteren Pläne von Katharina II. — die weiter gingen als die im Testament Peters des Großen abgesteckte Marschroute — sind wohl bekannt. Ihr gelang es aber nicht, die interessierten europäischen Mächte gegeneinander auszuspielen. Außerdem erhebt sich um diese Zeit für die europäischen absoluten Monarchen die Gefahr der französischen Revolution, eine Gefahr, die sie vorübergehend zur Einigung zwingt.

Durch Friedrich II. zur Aufgabe seiner Politik zur Wiederherstellung des Deutschen Reiches gezwungen, wendet sich Joseph II. mit Energie der Erfüllung politischer Aufgaben im ost- und südosteuropäischen Raum zu.

Mit dem Einverständnis Wiens erobert Rußland die Krim und macht sie zur russischen Provinz (1783). Österreich erhebt bei der Hohen Pforte Ansprüche auf Orsova, einen damals noch sehr unbedeutenden Ort an der Donau, ungemein wichtig aber für die Beherrschung des Eisernen Tores.

1781, in Cherson, nach dem Zusammentreffen Joseph II. mit Katharina II., wird ein neuer Krieg gegen die Türkei (1787—1792) abgesprochen, und schon im voraus werden die Territorien verteilt. Katharina II. war ab 1780 eine Art Schiedsrichter in der europäischen Politik, ein Schiedsrichter mit sehr autoritärer Entscheidungsgewalt. Rußland zog aus seiner Lage manchen Vorteil und konnte sich immer mehr nach Westen und Süden ausdehnen. In Cherson kamen die Zarin und der Kaiser überein, das türkische Imperium zwischen Österreich und Rußland aufzuteilen, die „orientalische Frage“ endlich zu lösen.

Nachdem die Zarin den Vorschlag eines preußisch-russisch-türkischen Paktes zurückweist, kommt sie mit Kaiser Joseph II. überein, den Donauraum und die ganzen balkanischen Länder (mit Konstantinopel) wie folgt zu verteilen: die Krim sollte an Rußland fallen, Österreich bekommt Bosnien und Herzegovina, die Länder südlich der Donau (Serbien, Albanien, Bulgarien und Griechenland) sollten auf Grund des sog. „griechischen Plans“ ein neues griechisch-orientalisches Imperium mit Konstantinopel als Hauptstadt bilden. Als zukünftiger Herrscher war schon ein Neffe der Zarin Katharina vorgesehen, erst 1779 geboren und symbolisch Konstantin getauft. Die rumänischen Fürstentümer Walachei und Moldau (mit der moldauischen Provinz Bessarabien, denn der erste Raub Bessarabiens findet erst 1812 statt), Gebiete, über welche die an der unteren Donau interessierten Mächte sich nicht einigen konnten, sollten einen selbständigen Staat bilden unter der Führung des russischen Prinzen Potemkin.

Nachdem im Jahre 1783 die Krim von Rußland annektiert wurde, drängte Österreich, um im Wettlauf zur Lösung der „orientalischen Frage“ nicht zurückzubleiben, auf die Erlangung eines gleichwertigen strategischen Punktes im Donauraum. Es erhob Ansprüche auf Orsova und wurde zögernd von Rußland unterstützt. Die Zarin hatte berechtigte Bedenken gegen eine starke Stellung Österreichs an der Donau, denn einmal im Besitze Orsovas, hätte Wien sehr leicht die Donaufürstentümer besetzen können; der Weg Rußlands nach Konstantinopel wäre blockiert und der Lieblingsplan Katharinas, die Errichtung eines greco-orientalischen Imperiums, wäre undurchführbar. Da aber Rußland der Unterstützung Österreichs bedurfte, um freie Hand in Georgien und im Kaukasus zu bekommen, befürwortete es bei der Pforte das Verlangen Österreichs und drohte sehr geschickt mit einem Krieg im Falle einer Ablehnung der österreichischen Wünsche.

Die europäische Politik vom 17. Jahrhundert an bis in unsere Tage hat eine Fülle tragischer Folgen gezeitigt, nämlich die Uneinigkeit des Westens gegenüber dem Expansionsdrang Rußlands nach Westen und Südwesten. Diese

europäischen Gegensätze erlaubten es auch der ausgezeichneten russischen Außenpolitik, bis nach Wladiwostok und Kamtschatka vorzustoßen.

Bis zum heutigen Tage kennzeichnet die russische Politik eine diabolische Kontinuität. Die Folgen sind überall sichtbar und spürbar! Der vitalen russischen Expansion stellte Europa — schon vor Katharina II. — eine egoistische, partikularistische, opportunistische und kurzfristige Politik entgegen. Die europäischen Kräfte entfachten einen wahren Bürgerkrieg, anstatt den russischen Imperialismus zu bremsen. Rußland verstand es meisterhaft, je nach Situation, im Namen der christlichen Weltanschauung, der panslawistischen Idee oder, wie heute, im Namen der kommunistischen Weltrevolution sich durchzusetzen und die europäischen Mächte gegeneinander auszuspielen. Die europäischen Westmächte nannten sich glücklich, ein Bündnis mit Rußland gelegentlich erreicht zu haben. Auf diese europäischen Gegensätze und politische Desorientierung baut Rußland seit 1700 sein Reich und seine Macht.

Rußland, durch die europäische Koalition von 1853 in seiner Expansionspolitik gehemmt, sucht und findet ein freies Entwicklungsfeld in Asien, wo es in ein paar Jahrzehnten den Pazifischen Ozean erreicht. Der Zar änderte seine Politik in den gesamten Problemen der orientalischen Frage entscheidend, solange die europäische Einigkeit bestand, kehrte aber sofort zu seiner traditionellen Politik zurück in dem Moment, wo es möglich erschien, den Riß unter den Westmächten zu vergrößern, sie gegenseitig auszuspielen und seine verlorenen Positionen im Schwarzen Meer und an den Donaumündungen wiederzugewinnen. **Die russische Außenpolitik pendelte auch damals zwischen Europa und Asien, um abwechselnd Erfolge zu erzielen.** Sie fand immer geeignete Verbündete. Die europäischen Westmächte verstanden es sich zu entzweien, indem sie um die russische Gunst wetteiferten.

Die Donau, die bestimmt war, die europäischen Staaten zusammenzuhalten, wurde seit dem 15. Jahrhundert türkisch, russisch, österreichisch, ungarisch und napoleonisch und erst sehr spät eine europäische Wasserstraße.

Ende des 14. Jahrhunderts erreichen die Türken auf ihrem Eroberungszug die Donau. Bis zum Ende des 17. Jahrhunderts ist der Kampf um die Beherrschung des unteren Donaumaumes eine Angelegenheit, die zwischen dem Hause Österreich, dem polnischen Königreich und den rumänischen Fürstentümern (solange sie noch unabhängig waren) einerseits und dem türkischen Imperium andererseits zur Entscheidung kam.

In seinem Drang nach Westen erreicht Rußland den Dnepr erst 1696, so daß mit dem Anfang des 18. Jahrhunderts der russische Einfluß auf die europäischen Hegemoniekämpfe um den Donauraum hervortritt.

Von Fall zu Fall, wie später zu sehen ist, verstand es die russische Außenpolitik, die notwendigen Allianzen zustande zu bringen, um ihre Ziele im Donauraum und in der Balkanpolitik zu erreichen. Sie machte gemeinsame Sache mit Wien gegen die Pforte; mit dem Sultan gegen den katholischen Kaiser; oder schloß als „ehrliehre Makler“ Frieden zwischen den beiden oben erwähnten Kontrahenten mit dem Erfolg, der es Moskau ermöglichte, die russische Grenze weiter nach Westen auszudehnen.

Die russische Politik und ihre Erfolge zeigt eine erschreckende Konsequenz!

Angefangen mit 1792, genauer gefaßt aber zwischen 1815 und 1853, ist das zaristische Rußland die alleinige Herrscherin an der unteren Donau und an den Donaumündungen. Die europäische Teilsolidarität im Krimkrieg bringt durch die Pariser Konferenz von 1856 zum ersten Mal für die Donau die Anerkennung als internationale Wasserstraße und die Anwendung der völkerrechtlichen Grundsätze für eine freie Schifffahrt.

Nach der Konferenz von 1856 beginnt unter den Westmächten eine Periode des Mißtrauens, eine Situation, die nicht zuletzt auf die diplomatischen Erfolge der Moskauer Politik zurückzuführen ist. Rußland zieht die praktische Konsequenz aus der europäischen Uneinigkeit — ich denke vor allem an den Konflikt zwischen Frankreich und Preußen — und kündigt den bekannten Pontus-Vertrag. Die anberaumte Londoner Konferenz von 1871, die einberufen wurde, um über die Folgen dieser Kündigung zu beraten, billigt den Standpunkt Rußlands und gibt ihm sogar Sonderrechte im Donaudelta.

Durch den Berliner Kongreß annektiert Rußland den südlichen Teil der rumänischen Provinz Bessarabien, um so wieder Donaufürstentum zu werden und die Donaumündungen zu beherrschen.

Es folgte die Londoner Konferenz von 1883, die Situation bis zum ersten Weltkrieg und der Weg zum Pariser Donauvertrag von 1921.

Die Donau stellt einen gewaltigen Fragenkomplex dar. Sie ist in einem solchen Maße mit den rechtlichen, politischen und militärischen Ereignissen ganz Europas zusammengewachsen, daß seit 600 Jahren nichts in der alten Welt

geschehen ist, ohne daß die Donau nicht im Mittelpunkt gestanden hätte.

Wenn es in Wien einem Johann Strauß gelungen ist, die ganze Poesie und berauschende Schönheit der Donau in unsterblichen und mitreißenden Melodien zu erfassen, so sind diese Kompositionen typisch für die Epoche des Wohlstands und der Unbekümmertheit der Donaumonarchie.

An der unteren Donau, wo dauernd nur Unsicherheit, Elend und Tränen herrschten, konnte der Walzer nicht die tatsächliche Lage widerspiegeln. Die Gefühle waren hier ganz entgegengesetzt. Darum klingen hier die Melodien, die die Donau besingen, ganz anders. Die Serben, Bulgaren und vor allem die Rumänen ersetzen den Walzer durch die Doina, eine Melodie voller Schmerz, Traurigkeit und Resignation, nicht aber ohne vulkanische Ausbrüche der Kampfeslust und Hoffnung.

Heute ist an der mittleren und unteren Donau die gleiche Situation wie vor 1856, ja, viel schlimmer. Die politische Lage ist verworren, das Klima vergiftet, und das Gleichgewicht der Kräfte in Europa ist verlorengegangen. Die viel zu langsamen Fortschritte auf dem Weg zur europäischen Einigung unter Achtung der Gleichberechtigung und der Völkerrechtsnormen, sind nicht frei von selbstmörderischen Nuancen.

Ein Blick auf die heutige Karte Europas zwingt uns zu der traurigen Feststellung, daß die Donau und ihre freitheitliche Zukunft nur in den Händen der Sowjetunion liegt. Und da uns die Geschichte lehrt, daß die Politik des Kolosses aus dem Osten — „Osten“ nach zu sagen, ist ziemlich gewagt, daß die Sowjetarmeen unheimlich nahe am Rhein stehen — das Problem der Donau nur in der Gesamtheit Europa betrachtet hat und daß Moskau seit Jahrhunderten für die Beherrschung dieses Flusses gekämpft und hingearbeitet hat, erscheint es kaum möglich, daß die Sowjetunion die Donau wieder freigeben wird; das wäre gleichzustellen mit einem Verzicht auf den Südosten Europas und auf die imperialistischen Ziele des Weltkommunismus.

Nur das Selbstbestimmungsrecht der Völker kann uns eine freie und internationale Donauschifffahrt garantieren. Die Wiederherstellung des Völkerrechts auf der mittleren und unteren Donau, die freie Schifffahrt zwischen Ulm und dem Schwarzen Meer kann nicht Wirklichkeit werden, solange Deutsche, Polen, Ungarn oder Bulgaren nicht frei denken können und sich nicht frei in Europa zu bewegen vermögen. Hier haben wir es mit einer vollkommenen Identität der Probleme zu tun.

Das Schicksal Deutschlands an der Oder, in Königsberg oder Danzig ist unweigerlich verbunden mit dem Schicksal aller ost- und südosteuropäischen Völker. Heute noch zu glauben, daß eine separate Lösung solcher entscheidenden Fragen möglich ist, bedeutet, schicksalsschwer mit den Realitäten in Konflikt zu kommen.

Die Krönung der russischen Politik in der Donaufrage ist das Abkommen von Belgrad von 1948. Die Vorbereitung und die Naivität, mit der die westlichen interessierten Staaten nach Belgrad gekommen sind, zeugen von einer schuldhaften Ignorierung der russischen politischen Bestrebungen im Donauraum und in der bekannten „orientalischen Frage“.

Mitte September 1959 erklärte der Wiener Ministerpräsident den Beitritt Österreichs zu der Belgrader Donaukonvention.

Dem Krenl, dem politisch die Anwesenheit Österreichs in der Kommission nicht gefährlich werden kann, wirtschaftlich und tonnagemäßig aber nur von Nutzen ist, hat den Beitritt der Wiener Regierung nach 1957 wiederholt verlangt.

Im Sommer 1958, als Bundeskanzler Raab zu seinem Staatsbesuch in der Sowjetunion weilte, hat der sowjetische Gesprächspartner dieses Thema ausdrücklich in die Diskussionen einbezogen. In das Schlußkommuniqué wurde sogar ein Passus aufgenommen, durch den Österreich sich verpflichtet, die Donaukommission und die Belgrader Vereinbarungen von 1948 anzuerkennen.

Durch die Entscheidung der Wiener Regierung bekam das neutrale Österreich, als erster westlich orientierter Staat, Sitz und deliberative Stimme in einer internationalen Behörde, die bis auf die Haltung Jugoslawiens aus Mitgliederstaaten besteht, die sich ausschließlich nach den Wünschen Moskaus zu richten haben.

Es ist sehr gewagt zu glauben, daß durch die Anwesenheit Österreichs die traditionelle Donaupolitik Moskaus eine entscheidende Änderung erfahren wird.

Da aber der Krenl politisch interessiert ist, seine „demokratische“ Gesinnung zu demonstrieren und außerdem, handelspolitisch die Mitarbeit Österreichs gewinnen muß, ist zu erwarten, daß in die Sitzungen der Donaukommission eine sachlichere Atmosphäre einziehen wird.

Anläßlich des Beitritts Österreichs zur Belgrader Donaukonvention schrieb der Nationalrat Tonic in der „Österreichischen Neuen Tageszeitung“, „die Wiedergewinnung eines einheitlichen Donaumaumes läßt sich nur durch eine Vereinbarung zwischen Ost und

(Fortsetzung auf Seite 8)

DIE DONAU,

Schicksalsstrom europäischer Geschichte

(Fortsetzung von Seite 7)

West erzielen. Der Beitritt Österreichs könnte der Anfang dieser Entwicklung sein.

Zweifelloso, wirtschaftlich gesehen wird Österreich manches gelingen und sich ihm neue Handelswege eröffnen. In dieser Richtung ist der österreichische Optimismus voll begründet und so heiß erwünscht. Das sowjetische Monopol und die politisch autoritäre Machtstellung der Sowjetunion auf der Donau wird aber auch durch die Anwesenheit der österreichischen Delegation keine Änderung erfahren.

Daß eine Vereinbarung zwischen Ost und West in der Donauebene nicht möglich ist, hat uns der Verlauf der Belgrader Donaukonferenz zu Genüge gezeigt.

Der Beitritt Österreichs zu dem Belgrader Donauabkommen von 1948 hat sicher in Paris und London Verständnis gefunden. Es muß aber abschließend festgestellt werden, daß Großbritannien und Frankreich wiederholt seit 1948 erklärt haben, daß sich ihr Standpunkt, der sich auf das Donauabkommen von 1921 begründet, keineswegs geändert hat.

G. TASE

UNESCO

IM DIENSTE DES WELTKOMMUNISMUS

Vor kurzem fand in Bukarest eine Plenarsitzung der „rumanischen“ Kommission für die UNESCO statt. Der jetzige Generaldirektor des Zentralunternehmens in Paris, René Mohen, (Nationalität unbekannt), wohnte der Sitzung bei und machte u. a. folgende Erklärungen, die von allen Sprechern Rumanien wiederholt verbreitet wurden:

»Als sozialistisches Land versteht Rumanien die Planifizierungsprobleme, denen die UNESCO ihr Hauptinteresse widmet und die der Grundsatz jeder geistigen Aktivität sind, besser (Anm. d. Red.: besser als die „kapitalistischen“ Länder). Auf kulturellem Gebiet kann, was in Rumanien erreicht wurde, ein Beispiel auch für Länder mit anderen sozialpolitischen Regimen sein. Ich habe in ihrem Lande ein Museum besucht, das einmalig in der Welt ist, das Dorfmuseum, das die große Aufmerksamkeit deutlich macht, die Sie der Erhaltung der Volkskultur widmen. Aus allen diesen Feststellungen geht hervor, daß die UNESCO der Mitarbeit Rumanien große Aufgaben und eine breite Perspektive einräumt.«

Wir haben von Anfang an gewußt, was die UNESCO ist und welche Ziele dieses „Erziehungsinstrument“ der geplanten „Weltregierung“ verfolgt. Jetzt wird offiziell erklärt, daß die „sozialistischen“ Länder eher geeignet sind, die UNESCO-Planifizierung zu verwirklichen und die „kulturelle“ Verblödung eines von Kommunisten beherrschten Landes wird als Beispiel zitiert.

Was aber das Dorfmuseum in Bukarest anbelangt, von dem Herr Mohen so begeistert war, dürfen wir noch hinzufügen, daß an diesem Museum von 1929 bis 1935 gearbeitet wurde und daß es am 10. Mai 1936, in der gleichen Aufmachung wie es auch heute zu sehen ist, eröffnet wurde. Die Kommunisten haben an diesem Museum keinen einzigen Nagel eingeschlagen.

NIKITAS REKORDLAUF

In Form eines politischen Witzes bringt die Nachrichtenagentur „News Exchange“ (Brüssel, Nr. 96/1962) folgende erdachte Episode:

»Kennedy und Chruschtschow stritten sich über den Vorrang ihres jeweiligen Sozialsystems. Kennedy brüstete sich mit den Errungenschaften des Kapitalismus: „Wir haben“, sagte er, „einen Wissenschaftler, der in der Lage ist, Tote wieder zum Leben zu erwecken.“ „Das ist sehr gut“, antwortete Chruschtschow, „aber wir haben einen Athleten, der 10.000 Meter in sieben Sekunden läuft.“

Schließlich einigten sich die beiden Staatsmänner darauf, die beiden Wundermänner in einem kulturellen Austauschprogramm jeweils in das andere Land zu schicken. Der amerikanische Wissenschaftler sollte nach Moskau reisen, der russische Läufer sollte seine unwahrscheinliche Geschwindigkeit in den USA unter Beweis stellen.

Nach seiner Rückkehr nach Moskau zeigt sich Chruschtschow sehr beunruhigt, denn er weiß wohl, daß es in der ganzen Sowjetunion keinen Läufer gibt, der die 10.000 Meter in der Rekordzeit von sieben Sekunden laufen könnte.

„Mache dir keine Sorgen, mein lieber Nikita“, sagt Mikojan zu ihm, nachdem er erfahren hat, worum es sich handelt. „Sobald der amerikanische Wissenschaftler ankommt, werden wir ihn zur Kremelmauer vor das Grab Stalins führen und werden ihn auffordern, Onkel Joseph wieder zum Leben zu erwecken. Und du wirst sehen, Nikita, daß du die zehn Kilometer noch schneller als in sieben Sekunden laufen wirst. Du wirst alle bestehenden und zukünftigen Rekorde brechen.“

Auf 451 m Wellenlänge (665 Kilohertz)
jeden Abend
von 0 bis 2 Uhr

»Die Stimme des Abendlandes«
(La Voix de l'Occident)
in französischer Sprache

KLARE WORTE EINES AMERIKANISCHEN POLITIKERS

Im Rahmen einer großen Kundgebung, die in Cleveland, Ohio, anläßlich des rumänischen Unabhängigkeitstages (10. Mai) stattfand, sprach in diesem Jahr auch der demokratische Abgeordnete Michael Feighan, der den Staat Ohio im Repräsentantenhaus vertritt. Der amerikanische Politiker sagte u. a.:

»Um den Sowjets einen Gefallen zu erweisen, haben die USA die kommunistischen Marionettenregierungen anerkannt. Für unsere politischen Planer ist die Anerkennung einer nicht repräsentativen kommunistischen Regierung, die überdies gegenüber den Vereinigten Staaten eine eindeutig feindliche Haltung einnimmt, ohne Bedeutung. Ohne Bedeutung für die gleichen Leute ist das Anbieten eines Sessels für diese sowjetischen Agenten in der UNO, wo sie als Vertreter von Völkern auftreten. Weiters ohne Bedeutung ist für unsere politischen Strategen auch die Tatsache, daß dieselben kommunistischen Werkzeuge als Überwacher internationaler Abmachungen eingesetzt werden. Man treibt Handel mit ihnen und auf den internationalen Konferenzen sind sie gleichberechtigt. Auch das ist ohne Bedeutung für die jetzigen Planer der amerikanischen Außenpolitik. Für Rußland jedoch sind alle diese Vorkommnisse keineswegs ohne Bedeutung, denn auf diese Weise werden seine Agenten und Werkzeuge legalisiert und ein weiterer Schritt auf dem Wege zum Weltkommunismus ist getan.«

Im Falle Rumanien hat diese Politik zur Anerkennung der Moskwaagenten in Bukarest geführt, zur Unterzeichnung eines Friedensvertrages und zur Aufnahme derselben Agenten in die UNO, wo sie das Wohlwollen der amerikanischen Regierung genießen.

Die Vereinigten Staaten haben sich diesen Kommunisten gegenüber auch in der Entscheidungsfrage generös gezeigt, so daß die ame-

rikanischen Staatsbürger 50% ihres Eigentums in Rumanien verloren. Das Statesdepartment hat neulich auch einen Kulturvertrag mit diesen kommunistischen Agenten unterzeichnet. Und wie sieht die Gegenleistung für dieses amerikanische Entgegenkommen aus? Die rumänischen Regierungskasperi sind die servilsten Werkzeuge der anti-amerikanischen Politik des Kremls. In der UNO haben sich diese Lakaien als die besten Unterstützer Castros gezeigt, sie unterstützen wirtschaftlich Nordvietnam, also den aggressiven kommunistischen Stützpunkt gegen Laos und Südvietnam. In Südamerika werden diese niedrigsten Knechte, wegen ihrer lateinischen Abstammung, als kommunistische Unruhestifter benutzt. In den USA selbst unterstützen sie die kommunistische Aktion durch eine in rumänischer Sprache erscheinende Zeitung. Von Pankow aus führen sie einen Feldzug, dessen Ziel die Demoralisierung der rumänischen Flüchtlinge im Westen ist.«

Feighan befaßte sich auch mit der internationalen Lage und kritisierte das Verhalten von Staatssekretär Rusk scharf. Er sagte wortwörtlich: »Diese Konzessionen werden zu der indirekten Anerkennung Ostdeutschlands führen.«

Betreffend die Unterzeichnung eines Nichtangriffspaktes zwischen den Nato-Ländern und den Ländern des Warschauer Paktes, sagte Feighan:

»In einer solchen Hypothese wird nicht nur Ostdeutschland seine Anerkennung erreichen, die gesamte westliche Allianz, an ihrer Spitze die USA, würden damit an die Sowjets eine formale Garantie für die Beibehaltung der Sklaverei und des russischen Kolonialismus in Zentral- und Osteuropa leisten. Ich lehne es ab, eine solche detaillierte Politik zu akzeptieren und ich versichere Ihnen, daß ich alles unternehmen werde, um diese Politik zu ändern.«

CASTROS BILANZ

Millionen Stück Vieh, und das Gewicht der Tiere war ebenfalls gesunken.

In den Vor-Castro-Tagen erzeugte die in amerikanischem Besitz befindliche Kubanische Elektrizitätsgesellschaft mehr als 90% der in Kuba benötigten Elektrizität. Die Produktion stieg ständig, von 225 Millionen kWh im Jahre 1930 auf mehr als 1 Milliarde im Jahre 1955. Castro konfiszierte die Elektrizitätsgesellschaft und übernahm ihre Leitung. Nun verfügt Kuba nicht mehr über genügend Strom, er ist vielerorts rationiert.

1958 wurde Kuba auf dem Gebiet der Erdölprodukte autark, als amerikanische und britische Firmen ihre Raffinerien in Kuba erweiterten. Heute erhält Kuba sein Rohöl aus Rußland, und der hohe Schwefelgehalt schädigt die Raffinerie-Einrichtungen so schwer, daß es heute an Treibstoff mangelt.

45% des Wagenparkes der Eisenbahnen ist aus Mangel an Ersatzteilen stillgelegt worden. Die kubanischen Busse, Lastwagen und Autos — meistens amerikanischer Herkunft — gehen langsam kaputt. In Havanna waren im Jahre 1958 1040 Busse in Betrieb. 1962 waren es noch 670. Viele der verbliebenen Busse haben sowjetische Motoren, welche nicht lange mitlaufen, weil ihr Kühlsystem für Kubas heißes Klima nicht genügt. Vor Castro gab es 19.700 Traktoren in Kuba. Nun sind nur noch 13.950 in Betrieb, einschließlich derjenigen, die aus der Tschechoslowakei und aus der Sowjetunion eingeführt wurden. Als Castro Kuba übernahm, verfügte dieses über 77 Millionen Dollar Devisen. Jetzt hat es keine mehr.

Im letzten Jahr vor Castros Regierungsantritt erhielt Kuba 527,8 Millionen Dollar von den USA für Exportgüter. Nun bekommt Kuba nur noch 7 Millionen jährlich. Mehr als eine Milliarde Dollar waren im Vor-Castro-Kuba investiert. Als Castro diese Investitionen übernahm, hörten die amerikanischen Kapitalanlagen in Kuba auf.

Vor Castro war der kubanische Peso 1 Dollar wert. Castro aber überflutete Kuba mit neuem Geld aus der Prägerei. Heute ist ein Dollar 5 bis 7 Pesos wert.

Hier nur einige der Dinge, die früher in Kuba reichlich vorhanden waren, heute aber rationiert oder fast unerhältlich sind: Seife, Zahnpasta, Rasierklappen, Reinigungsmittel, evaporisierte Milch, Bier, Zigaretten, Zement und Glasprodukte, vor allem Flaschen.

In den 10 Jahren zwischen 1949 und 1959 emigrierten 72.226 Kubaner in die USA. In wenig mehr als drei Jahren seit Castros Herrschaftsbeginn flohen mehr als 150.000 Kubaner in die USA. Weitere Tausende gingen nach Spanien oder in lateinamerikanische Länder.

Castro machte Kuba zur stärksten Militärmacht in der Geschichte Lateinamerikas. Von den 7 Millionen Kubanern stehen 300.000 unter Waffen. Diese Streitmacht ist zehnmal so stark wie die Fulgencia Batistas, des Diktators, den Castro stürzte. Unter Batista gab es etwa 10.000 politische Gefangene. Castro hält zwischen 50.000 und 70.000 politische Gefangene fest. Er verkündete 670 Hinrichtungen, Diplomaten schätzten diese Zahl aber auf das Doppelte.

Die Welt sieht hier wieder einmal, was der Kommunismus einem Lande bringt.

DIE LIEBEN „UNTERENTWICKELTEN“

Hier Sékou Touré, der „Präsident“ von Guinea, als „Erzengel“ (oder Heiliger Georg), im Kampf mit dem „kolonialistischen Drachen“. Sékou Touré ist natürlich kein Christ und sein „afrikanischer Marxismus“ bildet für ihn kein Hindernis, auf diese Weise auf einem Propagandabild dargestellt zu werden. Solche Bilder, die in Millionen Exemplaren in allen neu geschaffenen afrikanischen „Republiken“ verteilt werden, verteilte wie die Luxuswagen und die märchenhaften Paläste für die Führergarnitur, werden mit den Geldern der sogenannten Entwicklungshilfe bezahlt.

Im Lande dieses Sékou Touré sind vorläufig 1500 sowjetrussische Techniker tätig, ungerecht, die vielen Tschechen, Polen usw. Die volksdemokratischen Geldgeber denken allerdings nicht daran, Geld in Paläste und derartige Propagandabilder zu investieren.

Sékou Touré will sich jetzt mit Frankreich aussöhnen und wird sein Glück auch in anderen „kapitalistischen“ Ländern versuchen. Es scheint, daß verschiedene Agitatoren und Scharlatane, die in Afrika über Nacht zu „Präsidenten“ und „Regierungschefs“ wurden, für das Problem ihres eigenen Haushalts eine einfache Formel gefunden haben: „Gib mir Geld, oder ich werde Kommunist!“

EINE STELLUNGNAHME DER LIGA DER FREIEN RUMANEN

„El Rumano“, die in spanischer Sprache erscheinende Zeitschrift der Liga der Freien Rumanen in Südamerika (Apartado del Este 11321, Caracas, Venezuela), bringt in ihrem Juniheft 1962 unter dem Titel „Salon no es traidor“ („Salon ist kein Verräter“), einen Artikel, in welchem der ehemalige französische Oberbefehlshaber in Algerien verteidigt wird. Der Verfasser dieses Artikels ist der Meinung, daß ein eventuelles neues Todesurteil für den General, einen ungeheuren Prestigeverlust für Präsident De Gaulle bedeuten würde.

Die Liga der Freien Rumanen ist eine Organisation, die sich aus ehemaligen Mitgliedern der alten Parteien und aus politisch nicht gebundenen, jedoch gemäßigten Rumanen zusammensetzt. Der Gründer der Liga, General Nicolae Rădescu, war ein prominentes Mitglied der Volkspartei Averescu und der jetzige Präsident der Liga, Mihai Fărcăşanu (New York), leitete bis 1946 das Hauptorgan der Liberalen Partei Brătianu in Bukarest.

Die Tatsache, daß auch eine sehr gemäßigte rumänische Exilorganisation eine solche Stellung einnimmt, ist bemerkenswert.

HINTER DEN KULISSEN

(Fortsetzung von Seite 6)

setzt wurden, machten wir uns keine Gedanken wegen der Heimfahrt. Dennoch ging ich 10 Tage vor Urlaubsende zum Reisebüro Eforie-Sud, das heißt ich stellte mich um 5 Uhr morgens an, wartete 4 Stunden, und bestellte drei Karten für den Schnellzug 101 für 30. Juni 1962. Damit, dachte ich, sei alles in Ordnung. Leider nur gedacht, denn zwei Tage später erfuhr ich die freudige Überraschung: für Reschitza sind keine Plätze mehr frei. Eforie-Sud sei nur mit 4 Plätzen täglich programmiert und diese seien schon alle ausverkauft. So mußten wir, wieder wie im vergangenen Jahr, nach Bukarest fahren und dort abwarten.

Das zeigt, wie groß der Mangel an Waggonen zur Personenbeförderung ist. Um den Verkehr der ausländischen Touristen an die Schwarzmeerküste zu sichern, sind die rumänischen Eisenbahnen gezwungen, auch die Fahrkarten zu planifizieren. Die Folgen dieser „Planifizierung“ spüren dann die Heimreisenden, die nach 3 Tagen des Wartens in einem Bahnhof an der Schwarzmeerküste gezwungen sind nach Bukarest zu fahren, um dort an den Schaltern wiederum Schlange zu stehen, bis ihnen gemäß der „Planifizierungsbestimmungen“ eine Fahrkarte für die Heimreise ausgefolgt wird.

Solche „Kleinigkeiten“, sowie die Tatsache, daß die überwiegende Mehrheit der Bevölkerung Rumanien nur einmal wöchentlich Fleisch isst, werden von den westlichen Besuchern selbstverständlich übersehen.